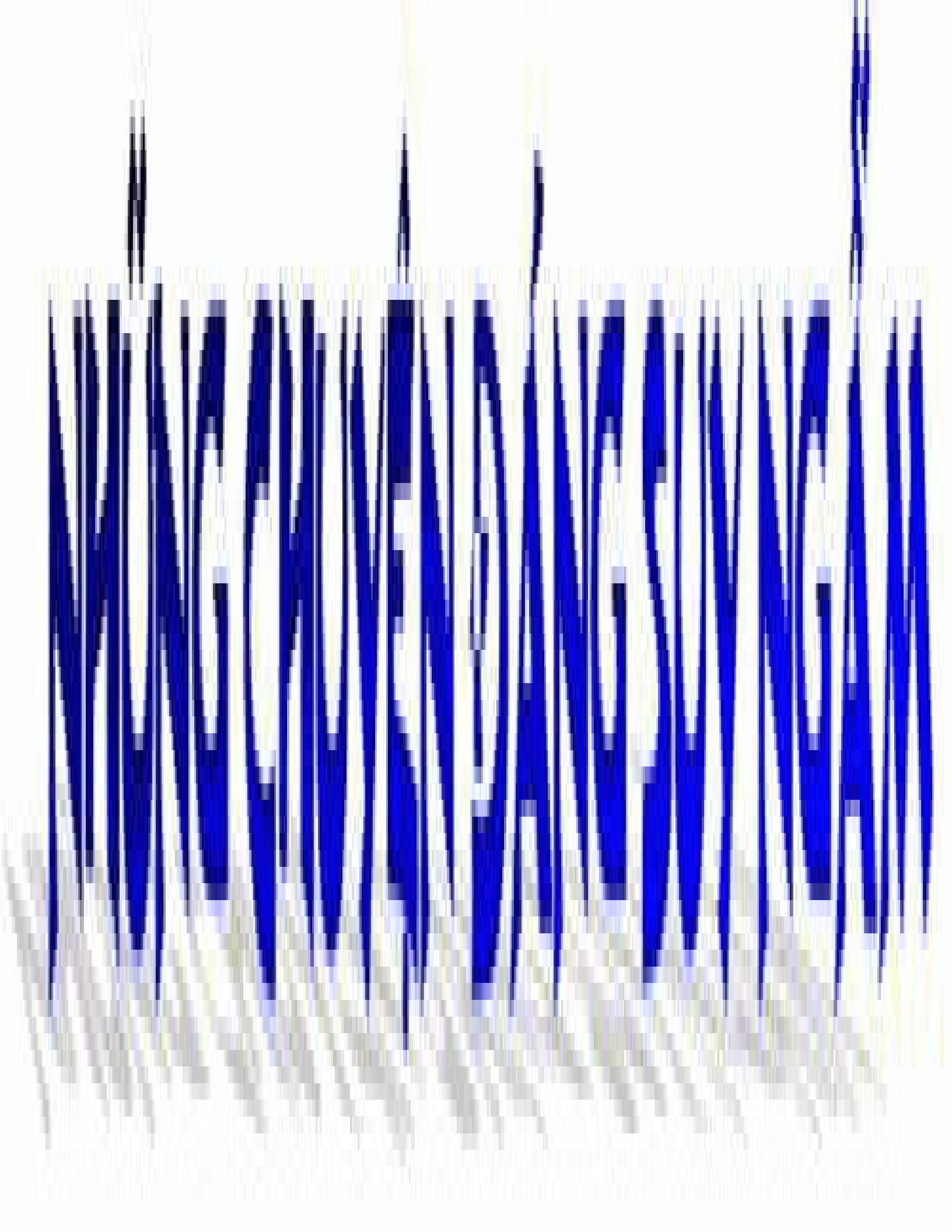

NHỮNG CHUYỆN ĐÁNG SUY NGẪM

Tác giả: Nhiều tác giả

Nguồn: Vnthuquan.net - Ngọc Trân sưu tầm

Chuyển sang ebook: copcon44

Ngày hoàn thành ebook: 14 – 12 – 2009

<http://www.thuvien-ebook.com>

---o0o---

MỤC LỤC

[ĐÁNH NHAU BẰNG GẤY](#)

[DĨ HÒA VI QUÝ – NÊN CHẴNG?](#)

[MIÊNG TIẾNG THI PHỊ](#)

[NÓI CÂU “XIN LỖI” CÓ DỄ KHÔNG?](#)

[BÀI HỌC VỀ CÁCH CHẤP NHẬN](#)

[BẦY CHUỘT BÀN CHUYỀN “TRÁNH MÈO”](#)

[HẠNH PHÚC TRONG SỰ CHÂN THÀNH](#)

[NHỮNG DẤU CHẤM CÂU](#)

[GIẢN DỮ, KẼM CHẾ HAY BỘC LỘ?](#)

[NGHE](#)

[NÓI](#)

[NÉT NHÌN](#)

[NU CƯỜI](#)

[HOẠT KÊ](#)

[KHỔ THÂN LÀM VIỆC NGHĨA](#)

[SỰ BÌNH YÊN](#)

[THỜI ĐẠI NGHỊCH THƯỜNG](#)

[GIÁ TRỊ CỦA VIỆC LẮNG NGHE](#)

[NGHỆ THUẬT LẮNG NGHE CHỈ TRÍCH](#)

[TÊ NHỊ LÀ GÌ?](#)

[ĐIỀU HOÀN MỸ NHẤT](#)

[GIÁ TRỊ CUỘC SỐNG](#)

[CHUYÊN HAI HẠT LÚA](#)

[MỖI CHÚNG TA LÀ MỘT BẢN CHÍNH](#)

[VƯỢT BỎ SỰ NGHI HOÁC, HÃY TIN TƯỞNG MỌI NGƯỜI](#)

[HÀNH ĐỘNG VÀ Ý ĐỊNH](#)

[CHỌN LỰA](#)

[SUY NGHĨ TÍCH CỰC](#)

[NGU NGÔN ẮN ĐÓ](#)

[THA THỨ MÃI MÃI](#)

[CHIẾC TÚI MÀU NÂU](#)

[SƠ SÓT HOÀN HẢO](#)

[KHOẢNH KHẮC VÀ CUỘC SỐNG](#)

[MỘT BỨC TRANH ĐẸP](#)

---o0o---

ĐÁNH NHAU BẰNG GẬY

Trong một tiết học của các sinh viên trường mỹ thuật, vị giáo sư đưa cả lớp xem bức tranh mô tả thân phận con người của Goya, họa sĩ nổi tiếng người Tây Ban Nha.

Bức tranh mang tên **Đánh nhau bằng gậy**.

Trong bức tranh, Goya vẽ hai người nông dân đang xô xát nhau.

Mỗi người cầm trên tay một chiếc dùi cui sẵn sù. Một người đang giơ dùi cui để bảo vệ mặt mình.

Nền trời trong xanh không để lộ một nét gì nguy hiểm sắp xảy đến.

Người ta không đoán được trời sắp dông bão hay sáng rực nữa.

Cả lớp nhón nháo. Ai nấy đều lao nhao muốn phát biểu trước. Có sinh viên nói đây là bức tranh diễn tả định luật bảo tồn của con người: “Đấu tranh bảo tồn sinh mạng”.

Sinh viên khác: bức tranh diễn tả mục đích của con người là muốn hạnh phúc vì hạnh phúc là đấu tranh. Sinh viên khác nữa lại phân tích: bức tranh muốn diễn tả chân lý con người là động vật có lý trí, vì chỉ có thú vật mới cắn nhau mà ở đây là thú vật có lý trí nên cắn nhau bằng gậy.

Vị giáo sư ra hiệu cho cả lớp im lặng rồi bảo các sinh viên hãy quan sát thật kỹ một lần nữa.

Cả lớp im ắng ắng.

Mãi một lúc sau ông mới chậm rãi nói: "Thoạt nhìn ai cũng nghĩ đây chỉ là bức tranh tầm thường như những bức tranh khác. Thế nhưng có một chi tiết nói lên tất cả ý nghĩa của bức tranh: hai người nông dân đang hăm hăm sát khí để loại trừ nhau lại đang mắc cạn trong cồn cát. Từng cơn gió thổi đến,

cát bụi đang kéo tới phủ lấp hai người đến quá đầu gối mà hai người không ai hay biết".

Vị giáo sư ngừng lại hồi lâu rồi nói tiếp: "Goya muốn cho chúng ta thấy rằng cả hai người nông dân này sắp chết. Họ sẽ không chết vì những cú dùi cui giáng vào nhau mà do cát bụi đang từ từ chôn vùi họ.

Thế nhưng thay vì giúp nhau để thoát khỏi cái chết, họ lại cư xử chẳng khác nào loài thú dữ: họ cắn xé nhau.

Bức tranh trên đây của danh họa Goya nói lên phần nào tình cảnh mà nhân loại chúng ta đang trải qua. Thay vì giúp nhau để ra khỏi không biết bao nhiêu tai họa, đói khổ, động đất, khủng bố, chiến tranh... thì con người lại dành giết chém giết lẫn nhau.

Bức tranh ấy có lẽ không chỉ diễn ra ở một nơi nào đó ngoài cuộc sống của các bạn, mà không chừng đang diễn ra hằng ngày trong các mối tương quan của ta với người xung quanh.

Con cá mập muốn thanh toán và loại trừ người khác có lẽ vẫn còn đang gặm nhấm nơi từng con người.

Một trong những cách tốt đẹp nhất để tiêu diệt một kẻ thù chính là biến kẻ thù ấy trở thành một người bạn. Ngay chính trong cơn quần bách và đe dọa tứ phía, ta hãy liên đới để bảo vệ nhau, bảo vệ sự sống, bảo vệ hành tinh này".

Đánh nhau bằng gậy - Goya

DĨ HÒA VI QUÝ – NÊN CHẴNG?

Một người Việt Nam lớn lên vẫn không quen với rất nhiều lời răn dạy về cách sống, cách cư xử ở đời...

Thôi thì chịu chín bỏ làm mười, một sự nhịn chín sự lành, thôi thì đóng cửa bảo nhau, thôi thì dĩ hoà vi quý...

Tất cả đều mang một tâm lòng khoan nhượng.

Nhưng những tính tốt ấy có phải lúc nào cũng là một cách sống tích cực?

Nếu nhìn vấn đề ở góc độ lịch sử, những cái đang trở thành nhược điểm của người Việt Nam hiện nay chủ yếu được hình thành trong thế kỷ 20.

Một thế kỷ đầy biến động, chúng ta kế thừa một thứ chủ nghĩa phong kiến để chống chủ nghĩa thực dân và đế quốc, và quy luật chiến tranh đê bẹp, lấn át mọi quy luật kinh tế xã hội. Ở miền Bắc hình thành cơ chế bao cấp. Nhưng bao cấp, nhất là bao cấp kéo dài sau năm 1975 lại làm nảy sinh hai đứa con tệ hại là **thối đạo đức giả** và **thối vô trách nhiệm**.

Báo “Ong đất” của Bungari nhìn lại thời kỳ này của chính họ, đã tổng kết nên 6 nghịch lý mà ta có thể tham khảo :

- Ai cũng có việc làm nhưng không ai làm việc.
- Ai cũng không làm việc nhưng ai cũng có lương.
- Ai cũng có lương nhưng không ai đủ sống.
- Ai cũng không đủ sống nhưng ai cũng sống.
- Ai cũng sống nhưng không ai hài lòng.
- Ai cũng không hài lòng nhưng ai cũng giơ tay "đồng ý".

Bây giờ cơ chế thị trường lại sinh ra hai đứa con là **nóng ruột kiếm tiền** và **cắm đầu hưởng thụ**.

Mọi nhược điểm chỉ phát huy tác dụng trong môi trường của **bốn thói xấu** này.

Một câu nhin, tốt quá. Nhưng nếu tôi vô trách nhiệm, đó là sự biện hộ cho thói vô trách nhiệm của tôi.

Nhà nghiên cứu Cao Tự Thanh
(*Sưu tầm*)

MIỆNG TIẾNG THỊ PHI

Trong một buổi nhàn hạ, vua Đường Thái Tông hỏi chuyện với vị quan cận thần là Hứa Kính Tôn rằng:

- Trẫm thấy khanh phẩm cách cũng không phải là phường sơ bạc. Sao lại có nhiều tiếng thị phi chê ghét như thế?

Hứa Kính Tôn trả lời:

- Tâu bệ hạ. Mưa mùa Xuân tầm tã như dầu, người nông phu mừng cho ruộng đất được thấm nhuần, kẻ bộ hành lại ghét vì đường đi trơn trượt. Trăng mùa thu sáng vằng vặc như gương treo trên bầu trời đêm, hàng thi nhân vui mừng gặp dịp thưởng du ngâm vịnh, nhưng bọn đạo chích lại ghét vì ánh trăng quá sáng tỏ. Trời đất kia vốn vô tư không thiên vị, mà cơn nắng mưa thời tiết vẫn bị thế gian trách hận ghét thương. Còn hạ thần cũng đâu phải một người vẹn toàn thì làm sao tránh khỏi tiếng chê bai chỉ trích. Cho nên ngu thần trộm nghĩ. Đối với tiếng thị phi trong thế gian nên bình tâm suy xét, đừng nên vội tin nghe. Vua tin nghe lời thị phi thì quan thần bị hại. Cha mẹ tin nghe lời thị phi thì con cái bị ruồng bỏ. Vợ chồng tin nghe lời thị phi thì gia đình ly tán. Tiếng thị phi của thế gian nọc độc còn hơn rắn rết, bén hơn gươm đao, giết người không thấy máu.

(Sưu Tầm)

NÓI CÂU “XIN LỖI” CÓ DỄ KHÔNG?

"Cho mình xin lỗi" - thật là dễ dàng để viết câu này xuống giấy. Nhưng khi phải thốt ra với một ai đấy, ta thường cảm thấy "nghẹn nghẹn" trong cổ họng, như danh ca Elton John đã từng nói: "Xin lỗi dường như là từ khó nói nhất".

Xin lỗi là sự công nhận chúng ta đã làm một điều sai trái - dù đấy là một lời bình phẩm vô tình, một hành động nông nổi hay một cử chỉ không đẹp. Bằng lời xin lỗi, chúng ta muốn đưa ra thông điệp như sau: *"Mình cảm thấy vô cùng ân hận và dằn vò vì việc mình đã làm. Mong bạn hãy tha thứ cho mình!"*. Cũng chính vì điều này mà khi xin lỗi, chúng ta thường cảm thấy bản thân quá... "nhỏ nhoi", "thấp bé", rằng xin lỗi là dấu hiệu của sự yếu đuối, của sự mất quyền lực và để cho người khác "nắm đầu".

Tuy nhiên, một thực tế cho thấy là "nhân vô thập toàn", không có ai trên cuộc đời này dám vỗ ngực tự hào là mình hoàn hảo cả. Cho nên, việc bạn sẵn lòng nhận lỗi lầm, đối diện thẳng thắn với nó và hành động để đưa mọi việc vào trật tự tốt đẹp như cũ, cho thấy nguồn sức mạnh tinh thần lớn lao và cá tính tuyệt vời của bạn. Bạn bè (người thân, đồng nghiệp, cha mẹ v.v...) sẽ không đánh giá thấp những nỗ lực của bạn. Ngược lại, họ sẽ đánh giá bạn cao hơn, mở rộng lòng hơn cho sự tha thứ và bỏ lại đằng sau quá khứ những niềm đau, nỗi buồn.

* Nên xin lỗi vào lúc nào?

Trong bất cứ trường hợp nào đi nữa, câu xin lỗi cần phải được thực hiện càng sớm càng tốt, để chứng tỏ sự thiện chí của bạn. Nếu cứ chần chừ biện hộ cho rằng bạn không cần xin lỗi vì chẳng có lỗi chi cả, hoặc bạn sẽ xin lỗi với một số điều kiện từ đối tượng, thì e rằng bạn đang làm vấn đề rắc rối thêm. Hãy nhớ lại những chi tiết sau đây để bạn hiểu rõ sự cần thiết và khẩn cấp của một lời xin lỗi:

- Bạn đã phát biểu một câu nói gì đấy không được duyên dáng, êm tai cho lắm và bạn đã nhìn thấy nét đau đớn ngạc nhiên trên khuôn mặt người ấy?

Như vậy là bạn đã làm tổn thương bạn mình không ít!

- Đã có ai la hét, gằn giọng, hạ bệ bạn bằng những ngôn từ không trau chuốt chưa? Hẳn bạn sẽ không ưa thích gì, thậm chí bức bối nữa là khác. Vậy mà bạn đã làm điều ấy cho người thân yêu của mình, thật đáng trách biết bao!

Một số người có tâm hồn nhạy cảm hơn những người khác. Điều mà bạn cho là nhỏ nhoi lại có sự tác động rất lớn đến cuộc sống của họ. Hoặc khi đôi bên tranh cãi nhau, ai cũng cố đưa ra những lời nói "nặng ký" nhất để dành chiến thắng, và bạn nghĩ rằng "kẻ kia" phải hạ mình xin lỗi bạn mới đúng.

Vấn đề cần bàn ở đây không phải là việc bạn có chủ ý làm người khác tổn thương, thất vọng, đau đớn hay không, mà là việc bạn đã gây ra "tội ác" ấy, dù bạn thật sự "vô tội".

Bằng bất cứ giá nào, bạn hãy xin lỗi và nói cho người ấy hiểu, rằng bạn không cố ý làm một việc xấu như vậy. Xin lỗi sớm trong trường hợp này chứng tỏ bạn rất dũng cảm và nhanh nhạy, còn hơn là khi bị "dồn đến mức đường cùng" rồi mới tỏ thái độ ân hận muộn màng, thì lời xin lỗi sẽ không còn giá trị lớn nữa.

*** Phải tự hoàn thiện bản thân**

Biết xin lỗi là nét sống lành mạnh của một con người có lòng tự trọng và biết chia sẻ với cảm xúc của những người khác. Tuy nhiên, việc lạm dụng từ "xin lỗi" quá thường xuyên sẽ bớt đi nét đẹp vốn có của nó. Nếu bạn xin lỗi mà cứ tiếp tục phạm sai lầm tương tự, người khác sẽ nghi ngờ mức độ thành thật của bạn. Hãy cho từ "xin lỗi" một tác động lớn hơn và kỳ diệu hơn, khi sự tự hoàn thiện bản thân chứng tỏ bạn đã đề tâm và trí để cải thiện mối quan hệ theo chiều hướng tốt đẹp.

*** Nói câu xin lỗi như thế nào?**

Nói câu xin lỗi là một bước quan trọng để sửa chữa lại những lỗi lầm, thiệt hại mà bạn đã gây ra thông qua hành động "trêu ngươi" vừa rồi. Thế nhưng, phụ thuộc vào mức độ thiện chí của bạn, bạn vẫn có cách hay nhất để xây dựng lại niềm tin và những cảm xúc tốt đẹp giữa đôi bên.

- Không nên xin lỗi qua email, điện thoại, nếu như bạn có điều kiện gặp trực tiếp
- Hãy nói câu xin lỗi bằng ánh mắt chân thành, cử chỉ thân ái, từ tốn.
- Không nên biện luận dài dòng để "chạy tội", mà hãy nhìn thẳng vào vấn đề và nhận lãnh trách nhiệm về phía mình.
- Thể hiện một cử chỉ đặc biệt của lòng tốt khác hẳn ngày thường, để tạo ra sự khác lạ đáng lưu ý trong cung cách ứng xử.
- Nếu có thể thì nên tặng hoa kèm với lời xin lỗi, bạn sẽ thấy cực kỳ "ép-phê".
- Sau khi đã xin lỗi xong, bạn cần phải biết tha thứ cho bản thân mình trước, bởi vì bạn đã công nhận sai lầm và cố gắng để sống tốt hơn. Hãy rút kinh nghiệm để trở thành một con người mới mẻ hơn, tích cực hơn, khôn ngoan hơn. Nếu không, bạn sẽ phải hối tiếc và lại phải xin lỗi 1001 lần nữa!

(sưu tầm)

BÀI HỌC VỀ CÁCH CHẤP NHẬN

Ở một ngôi trường tiểu học nọ có tổ chức một buổi văn nghệ do chính các học sinh trong trường biểu diễn. Họ tổ chức hẳn một cuộc thi giữa các lớp để tuyển diễn viên cho các vai diễn trong vở kịch của trường, những đứa trẻ rất hăng hái tham gia.

Cậu bé hàng xóm của tôi cũng là một trong số những đứa trẻ đó. Mẹ cậu nói với tôi rằng cậu đã rất nghiêm túc chuẩn bị cho cuộc thi này. Cậu đã đứng hàng giờ trước gương để tập luyện chỉ với mong muốn có một vai diễn phụ trong vở kịch. Hơn ai hết mẹ cậu biết rằng cậu không có khiếu đóng kịch nhưng bà vẫn ủng hộ hết lòng cho nỗ lực của đứa con trai bé nhỏ.

Ngày diễn ra cuộc tuyển chọn tôi đã cùng mẹ cậu bé đến trường đón cậu tan học.

Vừa thấy chúng tôi, cậu bé vội chạy đến ngay, đôi mắt sáng long lanh ngập tràn vui sướng và hãnh diện :

_Mẹ ơi, mẹ thử đoán xem nào?

Và như không thể chờ được, cậu bé la toáng lên bằng giọng nói hỏn hển và xúc động :

_Con được cô chọn là người vỗ tay và reo hò, mẹ ạ!

(Sự ngây thơ, hồn nhiên, đáng yêu của cậu bé khiến tôi vô cùng bất ngờ, tôi cứ tưởng nó sẽ tức tối hay buồn rầu..., nhưng đổi lại như các bạn thấy đây...hãy thử nghĩ xem liệu chúng ta có được như cậu bé trong tình huống như thế, liệu chúng ta có thể chấp nhận chỉ là người vỗ tay và reo hò???)

Với một sự nỗ lực nhất định, đôi lúc kết quả lại không được như ta mong muốn, đó là thực tế, vì sự mong đợi đôi khi vượt quá khả năng bản thân mình, vấn đề là ta có chấp nhận nó như một thực tế và bằng lòng với những gì mình có hay không mà thôi...)

(sư tâm)

BẦY CHUỘT BÀN CHUYỆN “TRÁNH MÈO”

Nó có uy đến nỗi không cần vô, chỉ cần trừng mắt một cái thì chú chuột xấu số kia phải chết cứng. Mèo ta có tính kiên nhẫn là phục kích chuột, và có tài đánh hơi, khiến cho bầy chuột ngày đêm lo sợ.

Một hôm, tình thế khẩn cấp, Chuột chú ra lệnh tập họp một dòng họ nhà chuột lại để bàn việc .

Thần dân nhà Chuột có mặt đầy đủ. Chuột chúa nói:

- Con mèo độc ác kia quả là một Sát tinh đối với chúng ta Nó sát hại con cháu ta không biết bao nhiêu mạng. Các người có kế hoạch gì để bảo tồn nòi giống ta không.

Bầy chuột đưa mắt nhìn nhau run sợ. Bỗng có chú chuột nhắt đưa ý kiến:

- Không gì bằng chúng ta bỏ nơi này đi đến nơi khác lập nghiệp!

Chuột chúa lắc đầu:

- Không dễ đâu! Dầu gì cũng là quê hương của ta. Và lại nơi khác chưa chắc đã không có mèo. Hơn nữa, nơi kia thức ăn có dồi dào không? Thỏ ngoi có thích hợp không?

Nghe Chuột Chúa nói thế, ai nấy đều lặng thinh. Bỗng mục chuột già nói:

- Cổ nhân có câu: "Một cạp khó cự bầy chồn". Máy bác Chuột Công, Chuột Chù bự con cần phải liên kết với nhau phục kích, bất ngờ tấn công mèo, đánh cho nó một trận chắc chắn loài độc ác đó không dám bén mảng đến nữa.

Chuột chúa nói:

- Mèo đánh hơi tài lắm, không phục kích nó được đâu! Và lại một cái nhảy cao của nó cao tới trời, dầu chúng ta có ngàn chuột cũng không làm gì được mèo!

Bây giờ có một chú chuột tham mưu đồng dặc nói:

- Không cần phục kích, cũng không cần đi xa, tôi có một diệu kế. Hãy lấy chuông đeo vào cổ mèo. Khi ta nghe tiếng chuông là biết sát tinh đến, ta chui vào hang là xong!

Bầy chuột nghe nói cả mừng, nắm tay nhau nhảy nhót.

Hồi lâu chuột chúa gật đầu nói:

- Kế hay! Nhưng ai dám đeo chuông vào cổ mèo.

Bầy chuột nhìn nhau run sợ, không ai lên tiếng. Chuột chúa thở dài nói:

- Nói thì dễ, thực hành thì mới là khó!

Tác Giả Ngô Nguyên Phi

HẠNH PHÚC TRONG SỰ CHÂN THÀNH

Tất cả mọi người đều chuộng sự thật, người ta thà chấp nhận một sự thật xấu xí còn hơn một sự dối trá tốt đẹp... Có thể nói ở đâu không có sự chân thành thì ở đó không có hạnh phúc đích thực.

Một cô gái dù xinh đẹp, sang trọng nhưng sẽ chẳng có giá trị gì và chẳng mang lại niềm vui cho ai khi cô ta luôn dối trá.

* Người chân thành luôn giữ được sự thanh thản trong tâm hồn. Không sợ gặp phải tai nạn, vì dối trá sẽ sợ bị "đầu đầu lòi đuôi" còn chân thành chỉ có một chân dung, không phải sợ bị phát hiện.

* Người chân thành bao giờ cũng được người khác tin cậy, yêu mến. Lời nói chân thành có sức thuyết phục rất cao. Một lời tỏ tình chân thành dù vụng về vẫn khiến trái tim đối tượng rung động còn hơn ngàn lời mật ngọt nhưng dối trá.

* Khi bạn đánh mất nhiều thứ như tiền bạc, công việc nhưng nếu được tin cậy thì bạn vẫn còn nhiều cơ hội để vươn lên. Ngày nay những nhà tuyển dụng ở các công ty rất quan tâm đến phẩm chất này. Có những nhân viên tuy thiếu hụt một số kỹ năng mà nhà tuyển dụng yêu cầu nhưng cô dám nói lên sự thật ấy họ vẫn nhận vào làm và đào tạo sau.

* Danh ngôn có câu "*Chân thành, đó là sự khôn ngoan cao cấp nhất*".

Nhiều người cho rằng khôn ngoan khi dối gạt được người khác, thật ra họ chỉ khiến người ta tin trong khoảnh khắc còn người chân thành mới chiếm được lòng tin ở người khác lâu dài.

* Nhà văn Sê-khốp đã viết "*Dối trá là xúc phạm người nghe và tiện hóa người nói*" cho nên không nói dối khi không cần thiết. Nói dối làm mất bạn tôi lại, tim đập nhanh hơn và cứ chỉ trở nên lúng túng, đáng vẻ đay đũa, với những kẻ tinh đời thì họ nhận ra ngay.

* Được sống bên những người chân thành cuộc sống bao giờ cũng dễ chịu, hạnh phúc, trong một không khí tràn đầy tin tưởng, không phải đối phó, đóng kịch, được bộc lộ con người thật của mình.

Nhìn vào mắt một người chân thành giống như soi mình vào một cái hồ nước trong trẻo, ta thấy được chiều sâu thật sự của nó và thấy được bóng dáng của chính ta .

Suru tâm

NHỮNG DẤU CHẤM CÂU

Có một người chẳng may đánh mất dấu phẩy. Anh ta trở nên sợ những câu phức tạp và chỉ tìm những câu đơn giản. Đằng sau những câu đơn giản là những ý nghĩ đơn giản.

Sau đó, không may, anh ta lại làm mất dấu chấm than. Anh bắt đầu nói khe khẽ, đều đều, không ngữ điệu. Anh không cảm thán, không xuýt xoa. Không gì có thể làm anh ta sung sướng, mừng rỡ hay phẫn nộ nữa cả. Đằng sau đó là sự thờ ơ đối với mọi chuyện.

Kế đó, anh ta đánh mất dấu chấm hỏi và chẳng bao giờ hỏi ai điều gì nữa. Mọi sự kiện xảy ra ở đâu, dù trong vũ trụ hay trên mặt đất hay ngay trong nhà mình mà anh ta không biết, anh ta đánh mất khả năng học hỏi. Đằng sau đó là sự thiếu quan tâm với mọi điều.

Một vài tháng sau, anh ta đánh mất dấu hai chấm. Từ đó anh ta không liệt kê được, không còn giải thích được hành vi của mình nữa. Anh ta đổ lỗi cho tất cả, trừ chính mình.

Cứ mất dần các dấu, cuối cùng anh ta chỉ còn lại dấu ngoặc kép mà thôi. Anh ta không phát biểu được một ý kiến nào của riêng mình nữa, lúc nào cũng chỉ trích dẫn lời của người khác. Thế là anh ta hoàn toàn quên mất cách tư duy.

Cứ như vậy, anh ta đi đến dấu chấm hết.

Thiếu những dấu chấm câu trong một bài văn, có thể bạn chỉ bị điểm thấp vì bài văn của bạn mất ý nghĩa, nhưng mất những dấu chấm câu trong cuộc đời, tuy không ai chấm điểm nhưng cuộc đời bạn cũng mất ý nghĩa như vậy.

Mong bạn hãy giữ gìn những dấu chấm câu của mình, bạn nhé!

(sưu tầm)

GIẬN DỮ, KÈM CHẾ HAY BỘC LỘ?

Giận dữ khiến ta sẵn sàng làm một điều gì đó cho hả cơn bực tức!

* Khi cơn giận dấy lên ở não, nó đẩy cao huyết áp và nhịp tim, rút máu khỏi tứ chi, đặt cơ thể vào tình trạng sẵn sàng sợ hãi hay chiến đấu?

Có thể chúng ta sẽ chửi mắng xối xả, gây thiệt hại nặng nề cho kẻ khác khi bị chọc giận. Nhưng một phản ứng bằng lời nói hay hành động không phải là điều không thể nào tránh được.

* Tất cả chúng ta đều phản ứng giống nhau trước những thái độ vô tâm và thiếu tôn trọng: NỔI GIẬN . Nhưng cách chúng ta biểu lộ cơn thịnh nộ lại hoàn toàn mang tính cách cá nhân. Sự phân biệt giữa cảm xúc và hành động rất quan trọng. Vì trong khi không thể không chế nổi xúc động , theo lý thuyết, ta có thể kiểm soát được hành vi của mình. Trong một số trường hợp, thì sự giận dữ rất cần thiết và có ích.

Nó lập ra những giới hạn để bảo vệ mình. Thí dụ, khi có người xâm phạm sự riêng tư của bạn, thì sự tức giận giúp bạn giữ kẻ đó ở một khoảng cách thích hợp. Nó cũng là một phản ứng hữu ích để phục hồi sau một sự lảng nhục về thể lý, tình dục hay cảm xúc.

Khi nhận ra mình không phải là một kẻ vô giá trị như mình tưởng , thì cơn thịnh nộ giúp người bị tổn thương hất tung mọi nhục nhã kia và ném nó lên đầu kẻ đã xúc phạm mình. Đó là bước phục hồi đầu tiên .

Nhưng có lẽ tới 95% những cơn tam bành thường không có mục đích và có hại nhiều hơn là có lợi. Dù mỗi người chúng ta mích lòng theo nhiều cách khác nhau thì về cơ bản thường có 4 loại phản ứng sau:

* Bạn có thể :

1-Thừa nhận cảm xúc của bạn, và tự mình đương đầu với nó.

Giữ chặt lưỡi và đếm từ 1 tới 10 vẫn là biện pháp hữu hiệu để khỏi bùng nổ.

2-Trấn áp cảm xúc của bạn , không công nhận rằng mình đang tức giận. Và có thể sau nhiều năm kèm chế, bạn sẽ phải trả giá bằng những rối loạn tâm lý hay thể lý: loét bao tử, bệnh tim mạch, ung thư ...

3- Lợi dụng cơn giận để huy động mọi khả năng, hầu phản ứng một cách khôn khéo và xây dựng.

4- Bộc lộ, bất kể hậu quả. Đa số người trưởng thành không muốn biểu lộ cơn tức giận, vì chúng ta không những sẽ mất tự chủ - điều tự nó rất nguy hiểm - mà còn có thể làm tổn thương người khác bằng lời nói hoặc hành động. Đôi khi sự bộc lộ chỉ làm ta lúng túng. Nhưng thường nó dẫn tới những thương tổn về mặt tình cảm hoặc thể xác.

* Trút cơn giận lên người khác không bao giờ là một giải pháp hữu hiệu cho vấn đề, mà trái lại thường làm cho vấn đề thêm tệ hại ra nữa! Có một số người bộc lộ cơn giận không phải để đả thương mà để trấn áp kẻ khác. Thật vậy, nếu họ không thể thắng trong một cuộc tranh luận bằng lý lẽ hay thuyết phục, họ sẽ nổi khùng lên và dùng cơn thịnh nộ để khuất phục đối thủ.

Không ai muốn trở thành mục tiêu cho cơn giận dữ, nhất là của những người mình quan tâm.

Do đó chúng ta sẽ lãng tránh cái trách nhiệm đáng sợ đó, nhin đi cho xong !

Phương pháp tốt nhất là nên bước vào phòng tắm, xả nước lên người. Làm thế hóa ra rất là dễ chịu, không can dự vào cuộc tranh chấp dễ gây tổn hại cho sức khỏe. Nhiều nhà tâm lý đồng ý rằng TRÚT CƠN THỊNH NỘ LÊN KẺ BẠN ĐANG TỨC TỐI LÀ THIẾU KHÔN NGOAN.

Vì sao? Vì hai lẽ: Thứ nhất bạn không thể khống chế được ai, dù bạn có thể trấn áp người đó bằng sự giận dữ, thì bạn chỉ có thể kiểm soát được thái độ của họ đối với bạn, chứ không thể điều khiển được ý nghĩ của họ về bạn . Thứ hai, nếu bạn nói cho người bạn đang căm giận biết cảm xúc của bạn, thì đến lượt người đó có thể cũng sẽ nổi khùng lên, và quan hệ có thể đổ vỡ vô phương hàn gắn! Rốt cuộc, chính bạn lại là người thấy cay cú, tức giận hơn.

Nếu tính khí bạn nóng nảy như hỏa diệm sơn thường xuyên sôi sục, thì hãy ráng canh chừng nó. Hãy lưu ý những dấu hiệu báo trước. Chẳng hạn như tay chân bạn sẽ lạnh toát, hay da dầy sẽ co thắt trước khi bạn bùng nổ!

Quan trọng hơn nữa , bạn phải tự nguyện chặn đứng nó kịp lúc. Thay đổi cách suy nghĩ của bạn, thay đổi phương pháp giải quyết vấn đề. Khi nhận thức rằng sự giận dữ bắt bạn phải trả một giá rất đắt về tinh thần lẫn vật chất, rằng nó có thể phá huỷ nghề nghiệp và những quan hệ xã hội thì việc thay đổi của bạn sẽ bớt khó khăn hơn.

Tóm lại, phải cảnh giác với cảm xúc nội tâm, phải biết rõ khi mình sắp sửa "khùng" lên, phải chú ý tới những tín hiệu của người khác, phải kiên trì luyện tập là những gì bạn có thể làm để giúp mình vượt qua .

Châu Hà .

NGHE

Tạo hóa cho con người có hai tai mà một miệng, là có ý dạy cho chúng ta nên biết nghe nhiều mà nói ít.

- Zénon.

Người nói là vãi ra, kẻ nghe là nhặt lấy.

- Plutarque.

Lời nói như một mũi tên đã buông, đã lọt vào tai ai không thể rút ra được.

- Lục Tàì Tử.

Miệng ngậm thì tai mở.

- Tục ngữ Anh.

Người ta hối hận vì đã thốt ra lời, chứ không phải vì lặng nghe.

- Simonide d Amortgos.

Lúc đáng nói thì mới nói, người nghe không chán.

- Luận ngữ.

Nghe là bản năng hằng hữu của mọi sinh vật. Ngay trong cỏ cây cũng có khuynh hướng vươn lên đến tiếng động và ánh sáng. Chức năng "nghe" của con người còn cao thâm hơn nhiều.

Đối với con người, sự nghe đến trước tiếng nói. Đối với trẻ sơ sinh mà mất đi sự nghe, thì trẻ không bao giờ nói được. Nên có thể nói, nghe là bậc thầy của nói.

Các nhà tâm lý học phân tách cho thấy, tuyệt đại đa số nhân loại thích nói hơn là thích nghe. Sở dĩ như vậy là vì họ muốn chứng tỏ họ là nhân vật quan trọng, họ muốn phô cái hiểu biết của họ cho người ta khâm phục; nếu không thì họ muốn khoe của cải hay quyền lực gì đó. Nói tóm lại, đó là chứng bệnh về "chấp ngã", đề cao cái "ta" của mình lên.

Nếu ta dứt ngang lời nói của họ trong lúc cao hứng thật là nguy hiểm và rò dại. Người lịch sự không nên làm như vậy.

Trước nhất chúng ta phải hiểu rằng "nghe tức là học".

R. W. Emerson nói: "Bất kỳ người nào cũng có một điểm gì đó hơn mình, nên ta có thể học ở họ được. A. de Vigny cũng nói như vậy.

Cách đây hăm lăm thế kỷ, Liệt Tử đã nói: "Lời nói của một kẻ cuồng, thánh nhân còn nhìn được thay" (cuồng phu chi ngôn thánh nhân trạch yêu).

Nghe người đối diện nói chúng ta có được mấy điều lợi :

- Ta học khôn ở họ một điều gì.
- Chân thành nghe họ nói tức giúp cho họ một niềm vui.
- Giúp cho ai được điều gì chúng ta cảm thấy có một niềm sung sướng.
- Và tuyệt hảo nhất là chúng ta đã gây được mỗi thiện cảm đối với họ.

Đời này có gì quan trọng hơn thiện cảm?

Người ta hy sinh cho nhau, giúp đỡ nhau là nhờ ở thiện cảm đó.

Sách vở kể lại một giai thoại khá thú vị. Năm 1773, Nữ Hoàng Nga Catherine II mời Diderot (nhà văn, khoa học cùng với Rond d Alembert viết bộ Bách Khoa Toàn Thư Encyclopédie) qua Nga diễn thuyết. Nữ Hoàng hội đàm với Diderot, bà lắng tai nghe Diderot nói một cách say mê. Sự chăm chú của bà khiến Diderot càng cao hứng - những lúc như vậy ông chồm tới vỗ đùi bà "đét, đét".

Sau buổi nói chuyện đó, cặp đùi nõn nà của bà trở nên bầm tím!

Năm sau, Nữ Hoàng lại mời Diderot qua Nga lần nữa. Bà vẫn ngồi chịu trận như lần sơ kiến mà không hề than phiền. Bà viết thư cho một người bạn nói: "Vị thiên tài ấy thật là lạ lùng! Mỗi khi nói chuyện, ông ấy cứ vỗ vào đùi tôi

sưng tím cả lên, nhưng lúc ấy tôi không hề biết đau".

Địa vị một hoàng đế nghiêm cấm, say mê nghe nhà văn nói chuyện như vậy, huống gì chúng ta.

Thà ngay từ đầu chúng ta đã không có chuyện ngồi lại với nhau thì thôi.

Biết cách nghe và gợi ý cho người ta nói là nghệ thuật thu phục nhân tâm càng được nhiều người yêu mến, ta càng thấy cuộc sống có nhiều ý nghĩa, nhất là tránh được sự khổ tâm vì cách đối phó.

Bậc thánh như đức Khổng Tử còn phải thốt: "Chín mươi chín người thương vẫn chưa đủ, một người ghét đã là nhiều".

Bớt lời để nghe nhiều, đó là những người có đức độ.

Thiện chí và thiện cảm được nảy sinh từ đó. Người tây phương nói: "Sự "thấy" lên đường đã mười năm, sự "nghe" nửa buổi đường đã theo kịp".

Tin tức góp nhặt từ bốn phương là ở nghe chứ không phải thấy.

NEWS (tin tức) = N: North (Bắc); E: East (Đông); W: West (Tây); S: South (Nam)

Câu chuyện Bá Nha, Tử Kỳ cũng nói về cái nghe đó.

Ngày xưa có một người chơi đàn đã đến mức tuyệt kỹ, đó là Bá Nha.

Bá Nha may mắn kết bạn với một người rất giỏi về nghe đàn, đó là Chung Tử Kỳ. Qua tiếng đàn, Tử Kỳ hiểu ý Bá Nha trong lúc đó.

Về sau Tử Kỳ qua đời, Bá Nha liền đập đàn, không hề gảy nữa, cho rằng thiên hạ không còn ai là chỗ tri âm (biết nghe tiếng đàn).

Cứ cho rằng đây là huyền thoại, nhưng huyền thoại ấy dùng để nói lên điều gì? Đó là giá trị của sự nghe hay lắng nghe.

Thuần Vu Khôn là người nước Tề, nghe rộng nhớ nhiều, ông rất giỏi về việc

du thuyết. Nhờ im lặng nhìn và lắng nghe mà đoán biết được ý của người đối diện. Ông vào gặp Lương Huệ Vương hai lần, chỉ nghe nhà vua nói mà không phát biểu gì cả. Cuối cùng nhà vua trách: "Quả nhân không đáng nói chuyện với khanh sao?" Bấy giờ Thuần Vu Không nói: "Lần trước tôi yết kiến nhà vua, nhà vua tuy đang bàn việc nước, nhưng óc lại nghĩ đến chuyện cưỡi ngựa dong ruổi. Lần sau tôi gặp nhà vua, nhà vua vẫn nói chuyện, nhưng óc lại nghĩ đến thanh âm. Vì thế tôi không dám nói gì cả". Nhà vua cả sợ nói: " Ôi, Thuần Vu tiên sinh thật là thánh nhân vậy! Lần trước có người cho tôi một con ngựa hay, ta chưa kịp xem nhó thì phải bận tiếp tiên sinh. Lần này người ta cho một con hát rất hay, chưa kịp thử cũng bận tiếp tiên sinh. Lúc ấy quả nhân thật đang nghĩ về những thứ đó".

Sự lắng nghe mang đến thành công to lớn, làm phát triển thêm những đức tánh tốt trong mọi lãnh vực. Trong quyển Khoa Học Thực Nghiệm (Science Expérimentale), Claude Bernard nói: "Hãy lắng nghe thiên nhiên đọc cho viết". Một tác giả nổi tiếng trước nhất phải biết nghe "tiếng lòng" của mình và nghe được tiếng lòng của thân nhân. Cổ nhân có câu: "Xưa nay thánh hiền đều tịch tịch" (Cổ lai thánh hiền giai tịch tịch). Không phải thánh hiền tịch tịch đâu, các vị ấy đang nghe đó! Sức nghe của họ rất sâu xa. ta thấy đó, lòng không thành thì sức nghe chưa tới.

Ở đây chúng ta không dám mong cầu có một sức nghe cao diệu như thế, chỉ muốn xin bớt nói để chú ý lắng nghe. Bạn chỉ cần nhin năm phút thôi, chỉ năm phút thôi mà! Bạn nhin nói trong năm phút là bạn toàn thắng.

Bạn có thể không tin? Nhưng hãy thực hành mới thấy cái diệu dụng của nó.

Các điều đáng nhớ:

- Không nên ngắt lời trong lúc người đang nói.
- Nghe là học khôn ở người nói.
- Biết nghe là giúp cho người nói chuyện một niềm vui.
- Biết cách nghe và gợi ý cho người ta nói là một nghệ thuật thu phục nhân tâm.
- Có lý nào người ta chỉ nghe mà không nói?

(Trích đăng sách: Thuật Ứng Xử Thu Phục Lòng Người, tác giả Chiêm

Trúc)

NÓI

Lời nói là y phục của tư tưởng.

- Rivarol.

Tiếng nói là hình ảnh của tánh tình.

- Disraeli.

Tiếng nói là bông hoa của sắc đẹp.

-Léon d Elée.

Lời nói là gương mặt của tinh thần.

- Sénèque.

Lời nói là hơi thở của tâm hồn.

- Pythagore

Người hạnh kiểm, cái miệng nơi tim, kẻ mất nết thì tim nơi miệng.

- A. Wydeville.

Lời nói là bộ mặt thứ hai.

- G. Bauer.

Câu nói là tiếng của trái tim.

- Châu Hy.

Ý kiến con người giống như cái đinh, càng đóng càng khuat dần. Vậy chớ bao giờ tranh cãi.

- A. Dumas (père).

Nói ngọt lọt tới xương. Ngọt mật chết ruồi.

- Tục ngữ.

Lời nói phải làm đã khát hơn nước mát.

- G. Herbert.

Ngàn vàng dễ kiếm, lời tốt khó tìm.

- Tử Du

Nói nhiều không phải là trí thức.

- Thalès.

Muốn điều khiển phải biết người; muốn biết người phải nghe người nói.

- Detoef.

Nói nhiều lỗi nhiều.

- Trung Hoa.

Hãy dùng lời nói như tiền bạc.

- Lichtenberg

Lời nói thật là lối xã giao tốt nhất, vì nó không hại người kia.

- Tourguenev.

Ngôn ngữ là phương tiện để diễn đạt ý nghĩ của mỗi người. Không người nào không dùng nó hàng ngày cả. Người câm không nói được thì dùng cử chỉ để thay cho lời nói. Nếu xét một cách thận trọng sẽ thấy ngôn ngữ là cái phát minh lớn nhất và sớm nhất của loài người. Về khoản này, ngôn ngữ được coi là thứ tài sản riêng của mỗi người. Người ta dùng nó trong việc giao tiếp cần thận không kém gì trong việc sử dụng tiền bạc (Lichtenberg). Có hiểu như vậy mới thấy, ai biết tiết kiệm tiền bạc là biết tiết kiệm lời nói.

Thế nhưng trên đời này vô số người vung vãi tiền bạc và lời nói một cách thả cửa! Dù sao đó cũng là cái quyền của họ.

Thái độ của chúng ta sẽ như thế nào khi gặp những người ham nói đó?

Như những bài trước đã nói, đa ngôn ngữ cũng là một trong những bản tính tự nhiên của con người. Đó là bản tính thô sơ chưa rèn luyện kỹ, nên còn nhiều tính háo thắng. Đối diện với họ, chỉ cần bình tĩnh một chút ta sẽ thu nhiều kết quả. Có nghĩa là chúng ta quay lại vấn đề "Nghe" và "Nhìn" như đã

trình bày ở đây.

Đặt trường hợp chúng ta là người đang nói chuyện, tức là giao thiệp một cách thông thường, chứ không phải nói trước công chúng (vì đó là thuật hùng biện khác nữa).

Sau đây là vài nguyên tắc cơ bản và rất đơn giản:

Không nên tỏ ra mình là kẻ hiểu biết nhiều hơn tất cả mọi người. Nếu bạn thích trình bày một vấn đề gì đó mà không có sự yêu cầu của kẻ khác, thì đối với người nghe sẽ không bổ ích gì cho họ, như vậy có phải nhàm chán cho đôi bên không? Giữa lúc đó mà bạn cứ thao thao bất tuyệt, thì còn tệ hơn người hùng biện trước một bụi cây. Bởi vì trong số người nghe sẽ có người ghét bạn. Bạn tuy biết vậy nhưng cứ nghĩ rằng: "Ta giúp cho họ ý này biết đâu sau này họ sẽ có lợi". Không được! Sẽ không ai tin điều đó, vì bạn không phải là nhà tiên tri. Không chừng đó là cái vạ nữa là khác.

Chắc bạn không quên một chuyện khá đau lòng đã xảy ra.

Cách đây hơn trăm năm, ông Bùi Hữu Nghĩa đang làm Tri huyện ở Trà Vinh, dưới quyền Bố chánh Truyện. Bố chánh ăn của đút lót của bọn Hoa kiều, để cho bọn đó chiếm Láng Thế. Láng Thế là vùng đất đặc ân của triều đình miễn thuế cho dân ở đây. Nguyên trước đây Nguyễn Phúc Ánh (sau này là vua Gia Long) bị quân Tây Sơn truy đuổi, Nguyễn vương đã chạy qua vùng này được dân địa phương giúp đỡ, nên sau mới được ân huệ đó.

Tri huyện Bùi Hữu Nghĩa nổi tiếng là thanh liêm, liền tập hợp dân vùng Láng Thế lại nói: "Nếu ai lớn hơn vua phê giấy tờ bán rạch Láng Thế cho người Hoa kiều thì các người đành xuôi tay. Còn nếu ai nhỏ hơn vua mà ra lệnh ấy, các người chặt đầu nó cũng không sao!"

Bọn Hoa kiều vẫn cậy thế làm ngang, bị dân Láng Thế giết đi mấy mạng.

Thế là Tổng đốc và Bố chánh làm lệnh gọi ra triều đình Huế và Bùi Hữu Nghĩa bị kết tội tử hình.

Một vị quan thanh liêm toàn quốc ai cũng biết tiếng, vì tấm lòng tốt mà phản

uất nên có những lời tâm huyết và thiết thực như thế, kết quả bị kết tội tử hình. Cũng may cho ông Nghĩ, án ấy đã bắt thành.

Tóm lại, khi cần phải nói (mặc dù không có ai đề nghị) bạn nên nói vài câu tóm gọn là đủ, bởi vì không nói cũng không thiệt hại gì cho ai kia mà.

Lời nói phải dịu dàng, cử chỉ khiêm tốn. Giọng nói của mỗi người biểu lộ ý nghĩ thâm kín bên trong. Thông thường lúc giận thì giọng nói có vẻ hằn học, gắt gỏng. Vì một nguyên cớ gì đó mà chúng ta cần nói chuyện trước tiên là giữ thái độ ôn hòa, dù lúc ấy có sự trái lòng ghê gớm, nhưng hãy cố nhẫn.

Cổ nhân nói: "Nhẫn là đại dũng". Chiết tự chữ nhẫn, kẻ cầm đao muốn chém người khác mà dãn lại được, đó là nhẫn. Huống chi lời nói dịu dàng bao giờ cũng làm mềm lòng người khác hơn là sự phẫn nộ. Một bằng chứng hùng hồn của loài người bao giờ con cũng thương mẹ hơn cha, vì mẹ bao giờ cũng có nét êm ái dịu dàng.

Một thế kỷ trước đây một nhà thơ tài hoa là ông Cao Bá Quát, tánh tình bất khuất, thường có ý khinh thị những người quyền chức mà bất tài, dẫu vua chúa, ông cũng khinh ra mặt. Ông Cao Bá Quát chứng kiến hai vị quan triều áo đả với nhau, vua Tự Đức đòi ông vào khai rõ sự việc. Ông Cao Bá Quát miệt thuật, tay chỉ chỗ:

- Bên này nói chó (tay chỉ về mình).
Bên kia nói chó (tay chỉ vào nhà vua).
Hai bên đều chó (tay chỉ cả mình lẫn vua).
Họ túm lấy họ (ra bộ).
Thần thấy thế nguy, thần chạy!...

Vua Tự Đức biết Cao Bá Quát chơi xỏ mình nhưng không thể bắt bẻ gì được. Những chi tiết nhỏ nhặt tuy không thấy đâu, nhưng tích tụ lâu ngày cũng đủ thành một án tử hình!

Cho nên khiêm tốn nhã nhặn không phải là sự hèn hạ mà ngược lại.

Nhà thơ Nga, Maiakovski cũng vì sự không tế nhị, ưa khích bác thiên hạ, cuối cùng tự mình bỏ rơi mình. Những năm tiền cách mạng 17, nếu ai công

kích chủ nghĩa xã hội thì ông vu cho người đó là ăn cắp, dù đối tượng là một phụ nữ, là một nông dân. Lúc nào ông cũng cho ông là hơn người. Một hôm có một người phê bình thơ ông, nói: "Thơ ngài mang nhiều chất thời sự quá nên khó để đời".

Maiakovski đáp liền: "Anh hãy cố sống đến ngàn năm, chúng ta lúc đó sẽ thảo luận".

Một lần khác, có người chất vấn: "Maiakovski! Ông cho chúng tôi là một lũ ngu sao?"

Maiakovski nói: "Tại sao lại lũ? Trước mặt tôi chỉ có một đũa thôi".

Có một người bất bình về thái độ của Maiakovski nên kêu ông ta nói: "Anh Maiakovski! Napoléon nói rằng từ cái vĩ đại đến cái lố bịch cách nhau chỉ một bước!"

Maiakovski ướm đo giữa khoảng cách từ người ấy đến mình rồi nói: "Đúng! Từ cái vĩ đại (lấy tay chỉ về mình) đến cái lố bịch (chỉ về người kia) chỉ một bước thôi!".

Trong y học người ta chứng minh, người có tánh khí hòa nhã bao giờ cũng thọ hơn người nóng nảy. Đức tánh nhã nhặn khiêm tốn có lợi đủ mọi điều.

Tránh sự cãi vã. Cãi vã khác với tranh luận. Cãi vã mang tính chất cục bộ, lố bịch, mạnh ai nấy nói không có kẻ nghe, luôn dành phần phải cho mình nhiều khi bất công trong ngôn ngữ. Có lẽ ai cũng chứng kiến một lần cãi vã vô ích.

Cứ nhường cho họ thắng, ta không thiệt thời giờ cả.

Nếu lý của bạn càng đúng, bạn càng nên nhịn. Sau này người kia nhận ra cái sai của họ, thì lúc đó bạn càng thấy mình có giá trị hơn.

Tranh luận là một sự "cãi vã" có "trí thức".

Cả hai đối thoại trong một tinh thần hiểu biết.

Tuy vậy, nhiều nhà tâm lý học phương Tây cho rằng không nên tranh luận.

Dale Carnegie trong quyển "How to win friends influence people" có nói một câu đại khái, câu "Mỗi chúng ta đều có một vị thần nắm vận mệnh" là câu của Shakespeare (trong Hamlet), thế mà một người nào đó nói câu đó trong Thánh kinh. Thế là hai bên cãi nhau. Sau này Dale Carnegie lấy làm ân hận, tại sao lại phải tranh luận? Theo ông, họ nói sao mặc họ, không nên đấm chảnh!

Xuyên qua câu chuyện đó, chúng ta có ý kiến thế nào?

Dale Carnegie là nhà tâm lý lỗi lạc của thế kỷ này, nhận xét sau cùng của ông có tánh cách thực dụng hơn, vì có chút máu Ảng lê.

Đối với người Đông phương thì khác.

Cách đây mấy năm, trong buổi tiệc họp mặt bạn bè, một nhà thơ cao hứng đọc:

*Cuộc phù sinh có bao lăm,
Nỡ đem ngày bạc mà làm tuổi xanh.*

Và ông ta tuyên bố đó là hai câu trong Kiều. Nhưng ông thi sĩ ấy làm! Một anh bạn ngồi bên cạnh khêu ông, nói nhỏ: "Anh dường như nhầm ấy. Hai câu đó trong Nhị Độ Mai". Nhà thơ nhún vai nói lại: "Vậy là anh nhầm đến bình phương". Anh bạn lặng thinh không nói nữa.

Cuối bữa tiệc anh gặp riêng nhà thơ, nhỏ nhẹ nói: "Thưa anh, không phải tôi vô lễ dám sửa sai anh. Tôi biết anh là nhà thơ nổi tiếng lại có tánh lẳng đãng.

Trong đám anh em có mặt ở đây, ít ra cũng có vài người biết anh nhầm, nhưng họ ngại méch lòng nên không chịu góp ý".

Qua mấy ngày sau hai người đó lại gặp nhau, nhà thơ xuýt xoa cảm ơn ông bạn rồi rút. Ông nói: "Quả hai câu đó trong Nhị Độ Mai, nếu anh không chỉ giáo, tôi lại tiếp tục làm trò cười cho thiên hạ".

Ta biết đó! Nếu Dale Carnegie thì ông không điên gì nhúng môi để đấm

chánh việc này, cứ sẵn sàng cho là đúng, trước để lấy lòng, sau để kiểm việc làm. Nhưng với chúng ta, tất nhiên theo tinh thần Á Đông, với lòng vô vụ lợi, ta góp ý một cách tế nhị kín đáo, tránh giọng lên lớp hay giọng kẻ cả, và đó là lòng thành thật đối đãi nhau. Nếu đối tượng thẳng thừng khước từ, thì ta đành nhận lỗi và làm thỉnh vậy. Chưa có gì thật hơn bằng "quả đất tròn", thế mà Galilée đành "rằng vuông thì cũng vâng lời rằng vuông".

Trong khi nói phải biết mình nói gì. Vấn đề này mới nghe tưởng như nghịch lý. Thật ra việc đó rất thường xảy đến cho những người nói nhiều. Họ nói một hồi đi xa trọng tâm vấn đề, cũng bởi họ tìm nhiều câu chuyện để minh họa, và khi giật mình lại thì quên mất "thuở ban đầu".
Cổ nhân thường nhắc chừng "Hãy tự nghe mình trong khi nói", có ý khuyên ta nên kiểm soát trong lúc mình đang nói. Muốn làm được điều đó, ta phải nói chậm và nói ít.

"Nên đề phòng lúc sưng miệng" (Uông Thụ Chi), câu nói đơn giản đó không phải chỉ cho việc nói mà thôi, mà còn chỉ cho việc ăn uống nữa (Bệnh từng khẩu nhập, họa từng ngôn xuất). Ai biết nghe được những lời mình đang nói, mới đáng là người biết nói. Hiểu được lời người khác nói mới gọi là người biết nghe.

Thậm chí người ta còn nghe được lời của người câm nói.

Có lần nhà bác học lỗi lạc A. Einstein nói với nhà kịch câm Chaplin Charlot: "Ngài! Tôi nói rất nhiều mà thiên hạ không nghe được, ngài không nói lời nào mà thiên hạ nghe đến khóc được". Cho nên không phải nói nhiều người ta mới hiểu đâu.

Câu nói không rắc rối, trong sáng và chân thành, nên tranh thái độ châm biếm, cợt nhả, được như vậy bạn đã thành công hơn một nửa trong việc thuyết phục.

Chúng ta để ý những câu tục ngữ mà ta thường gặp "Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe". Không ai sợ bạn hay trọng bạn về những lời đao to búa lớn cả. Thậm chí trong việc dùng mưu trí, lời nói đơn giản người ta càng dễ tin. Một chuyện trong sách xưa kể:

Tôn Tần và Bàng Quyên cùng học thầy Quỷ Cốc. Tiên sinh muốn biết đức hạnh và mưu trí của học trò mình, liền bắc ghế ngồi trước cửa rồi nói:

- Trò nào mời ta ra được ngoài cửa, trò ấy sau này có khả năng làm đến Tướng quốc.

Bàng Quyên xin mời trước, Quyên nói:

- Bạch Tổ sư! Bên ngoài kia có rồng châu phượng múa đẹp lắm!

Tiên sinh mỉm cười:

- Hôm nay là hung nhật (ngày xấu), không có việc đó!

Quyên nói:

- Có Bạch Hạc đồng tử đến mời thầy đi đánh cờ.

Tiên sinh nói:

- Bạch Hạc đồng tử đã mời ta hôm qua rồi.

Quyên lại nói:

- Mời hoài thầy không ra, tôi phải nổi lửa đốt động, xem thầy có chịu ra không.

Mấy câu đó chứng tỏ rằng Bàng Quyên có tâm địa bất nhân lại còn ngoa ngôn và khinh người.

Đến lượt Tôn Tần mời tiên sinh. Tôn Tần quỳ xuống nói:

- Bạch Tổ sư! Đệ tử không có tài mời Tổ sư từ trong ra ngoài được. Nhưng nếu Tổ sư ở ngoài động, đệ tử sẽ mời được Tổ sư vào trong.

Tiên sinh nghe nói lấy làm lạ, liền sai đem ghế ra ngoài để Tôn Tần mời vào. Khi tiên sinh an vị, Tôn Tần vỗ tay reo:

- Đệ tử mời được thầy ra ngoài động rồi.

Tiên sinh phục Tôn Tần là cao kiến.

Về sau Tôn Tần cầm quân nước Tề, bách chiến bách thắng.

Lời nói đánh giá được con người. Nói càng khiêm tốn càng được việc. Có hai người xin việc làm vào buổi tối để kiếm tiền thêm. Một người là sinh viên trường Luật, còn một người nữa thường nhật không có việc làm.

Ông chủ nhà hàng gọi một trong hai người đến hỏi:

- Lâu nay cháu làm nghề gì?

- Cháu là sinh viên trường Luật.

- Cháu học năm thứ mấy?

- Năm cuối của bậc đại học.

Ông chủ tán thưởng:

- Vậy là cháu có tương lai lắm. Làm nghề chạy bàn đêm đâu kiếm được bao nhiêu tiền? Sao cháu không viết báo?

Cậu sinh viên trả lời:

- Cháu có viết nhưng người ta không đăng. Đòi bây giờ không quen khó mà đăng cho lọt.

Ông chủ cười nhẹ nói:

- Không phải vậy đâu cháu ạ. Điều cháu nói đó có thể có nhưng hiếm lắm. Ai cũng muốn báo mình bán chạy tất nhiên báo phải chọn đăng những bài hay. Ví dụ ở đây, đâu cần phải quen lớn, chỉ cần người thành thật, lễ phép, nhanh nhẹn.

Vừa lúc ấy ở trong phòng có một cô gái chạy ra, hơi ngạc nhiên chào anh sinh viên:

- Ủa, chào anh Dũng! Sao anh lại đến đây? Bộ uống la de hả?

Cô quay sang giới thiệu với ông chủ:

- Ba! Anh Dũng là bạn cùng một lớp với con...!

Lúc ấy Dũng ngượng ngịu, nói xã giao vài câu rồi ra về.

Bạn có biết sao không? Là vì con gái của ông chủ đang học năm thứ hai trường Luật.

Không nói các bạn cũng biết, người thứ hai kia xin được việc làm.

Qua việc này, nói năng càng khiêm tốn thì phẩm hạnh càng cao.

Người xưa nói: "Năng lực của mình được mười, thì nên bớt lại vài phần". Trong việc chạy bàn cần gì phải khoe trí thức?

Ở những nơi cần chữ nghĩa, bằng cấp to cũng nên nói thực trình độ của mình, còn những nơi không cần, tốt hơn hết không nên khoe chữ, có khi bị hổ!

Mấy nét chính nên nhớ:

- *Tiết kiệm lời nói như tiết kiệm tiền bạc.*
- *Không nên tỏ mình biết nhiều hơn người.*
- *Nếu không nói mà không gây thiệt hại cho ai, thì đừng nói hay hơn.*
- *Lời nói nên ngắn gọn, trong sáng, không nên chêm biếm.*
- *Lời nói dịu dàng để chinh phục hơn sự phẫn nộ.*
- *Không nên có những lời quá sức mình.*
- *Nên tránh cãi vã, đôi chối.*
- *Đừng ham nói nhiều mà lạc đề.*

(Trích đăng sách: *Thuật Ứng Xử Thu Phục Lòng Người*, tác giả Chiêm Trúc)

NÉT NHÌN

Đôi mắt chứa đựng cả tinh thần, tâm hồn và thể xác.
- J. Joubert.

Đôi mắt là cửa sổ của linh hồn.
- Pháp.

Nhìn một lần để thấy đẹp, nhưng muốn thấy đúng phải nhìn đến lần thứ hai.
- H. F. Amlet.

Đối với người mình mến, cặp mắt là một thứ ngôn ngữ.
- P. Syrus

Người Trung Hoa nói: "Trong cái nhìn có cái nghe" (Mục trung hữu thính, mục trung hữu nhĩ) tưởng có lý lắm vậy.

Một vị thầy giáo giảng bài cho học sinh, hôm nào mà các trò giữ im lặng, những ánh mắt đen lay láy, thiết tha chăm chú theo dõi từng lời của thầy, tưởng chừng như uống, như nuốt những lời đó, thì thầy giảng rất hay.

Ta nghe một người nói chuyện, nhất là người ấy thích nói chuyện, tuy ta giữ im lặng nghe, nhưng ánh mắt có vẻ lơ đãng, thì người nói không còn cao hứng nữa.

Ánh mắt chăm chú thì sức nghe mới hội tụ. Nghe giả là một sự thiếu thành thật.

Người đang nói về "đề phòng hỏa hoạn", người nghe lại nghĩ đến "sắp đến giờ coi bóng đá", tự nhiên ánh mắt khác đi.

Sự chú tâm với người đối diện mới là cần thiết.

Trong kinh Phật có ghi một chuyện gần như ngụ ngôn như thế này: "Một pháp sư đang tụng kinh phát chẩn cho cô hồn. Cô hồn đã về đông đủ. Pháp sư vẫn tụng đúng lời kinh, nhưng lúc đó pháp sư chợt nhớ đến chiếc chìa khóa ở đâu không rõ. Thế là cô hồn nuốt toàn chìa khóa không thôi!"

Cho nên nghe, nhìn với sự chú tâm phải gắn bó với nhau một cách nhất quán.

Có lẽ ai trong chúng ta cũng có một vài lần "buổi hôm ấy mình nói chuyện rất hay". Nếu bạn hình dung lại buổi nói chuyện có duyên đó là do người nghe có cặp mắt say sưa, thán phục, chăm chú.

Nên có thể nói, qua cách nhìn người ta có thể đánh giá được tâm hồn của bạn, ít ra cũng trong thời điểm đó.

Người ta thường diễn tả "đôi mắt đẹp" là đôi mắt trong sáng, hay đôi mắt xanh với phần phụ là hàng lông mi dài, hoặc dài và cong vút, mày liễu, mày tằm mắt phụng... rất nhiều mỹ từ cực tả trong việc này.

Quả tình nếu bạn có cặp mắt đó thì cũng đáng mừng. Nhưng nếu một người bình thường với đôi mắt bình thường biết chăm chú nghe người khác nói, tự khắc đôi mắt bình thường kia sẽ đẹp hẳn lên, đẹp hơn "đôi mắt đẹp" kia nhiều lắm.

Ngày nay thuật hóa trang về "đôi mắt đẹp" đến chỗ tinh vi, gần như thật, nhưng trong mắt họ bật lên nét kiêu hãnh trong lúc nói chuyện với nhau, thì cuộc nói chuyện sẽ không đem lại kết quả gì.

Nét nhìn cũng biểu lộ được tính thông minh nhiều khi có hiệu quả hơn lời nói. Nhìn một cách chăm chú có sức thuyết phục không khác gì thuật thôi miên (Hypnotism). Bạn hãy vui vẻ mà thực hành sẽ thấy nhiều kết quả bất ngờ khiến bạn có nhiều hứng thú không khác gì đọc một tác phẩm hay.

Như trên đã giới thiệu, khi ta nghe và nhìn một cách chăm chú ta sẽ được những kết quả bất ngờ. Những lời nói hay khiến ta mau thuộc và nhớ dai, người nói chuyện với ta dù là lần đầu, ta cũng khó quên tên, quên mặt họ. Việc gọi đúng tên một người trong trường hợp sơ ngộ khiến cho người khách cảm thấy sung sướng.

Không gì bút rút bằng có một người gọi được tên mình trong khi mình không phải là một danh nhân, và người kia không phải là kẻ vô lại, thế mà mình quên bằng đi tên của người ấy. Trường hợp này rất nhiều. Nếu gặp trường hợp như vậy, ta phải xử trí cách sao cho người kia khỏi buồn? Không gì hiệu nghiệm hơn là lòng thành thật.

Ví dụ ta thử nói:

- Thưa anh! Dường như chúng ta được gặp nhau ở đâu một lần rồi chứ?

- Đúng vậy! Hôm ấy tôi được tiếp chuyện anh ở trong một tiệm sách.

Nếu bạn vẫn chưa nhớ được tên thì nên nói:

- Thật là tôi quả có lỗi! Có lẽ lúc đó vì quá bối rối hay bận rộn mà quên mất đi tên anh. Xin anh tha cho cái bệnh lãng đãng của tôi một lần. Nếu có dịp gặp lại, tôi sẽ gọi đúng tên anh.

Nếu thành thật và cặn lời như thế, chắc chắn người ta không nổi trách.

Sự chú ý nghe và có nét nhìn chăm chú, nếu bạn là sinh viên, học sinh, chắc chắn bạn rất mau thuộc bài. Nếu bạn là chủ cửa hàng, thì hàng hóa của bạn ngày càng dồi dào và tinh xảo thêm.

Tóm lại, một người biết nghe, biết nhìn tự khắc rút được nhiều ý kiến hay, và người đối diện với bạn càng có nhiều thiện cảm về bạn.

Có lẽ bạn cũng từng biết, một em bé chưa biết nói, nhưng ánh mắt của bé nói được rất nhiều đến nỗi khi bạn đi xa cũng sẽ nhớ tha thiết. Bởi đâu? Bởi vì ngôn ngữ của bé là tất cả mọi cử động, mà cử động quan trọng nhất của đứa bé là ánh mắt.

Qua nét nhìn, ta nhớ mấy điểm chính:

- *Sự chú tâm với người đối diện là vấn đề cần thiết.*
- *Qua cách nhìn, người ta có thể đánh giá được tâm hồn bạn.*
- *Nét nhìn biểu lộ được tính thông minh nhiều khi có hiệu quả hơn lời nói.*

(Trích đăng sách: Thuật Ứng Xử Thu Phục Lòng Người, tác giả Chiêm Trúc)

NỤ CƯỜI

Cười là đặc tính của loài người.

- Rabelais.

Biết cười và chọc cười là hai đặc tính của loài người.

- H. Bergson.

Khả năng cười tươi là sự chứng minh cho một tâm hồn tuyệt hảo. Nên dè dặt với những kẻ tránh cười, với những kẻ thiếu cõi mở.

- J. Cocteau.

Ngày nào không cười, ngày ấy đã bị phung phí.

- Chamfort.

Những kẻ nghèo khó thỉnh thoảng được cười tươi, quý như mùa đông thỉnh thoảng có mặt trời soi chiếu.

- A. Dumas.

Thấy miệng cười mà mắt không cười thì chớ tin.

- A. d Houdetot.

Bạn cười, thiên hạ cùng cười vui với bạn, bạn khóc thì chỉ khóc một mình.

- Yiddish (Tục ngữ Anh, Ấn).

Hài hước là sự sung sướng của kinh nghiệm.

- Ch. Charlot.

Cười có nhiều thái độ. Điều muốn nói ở đây là nụ cười quan tâm, phải có tấm lòng ôn hòa độ lượng thì nụ cười mới duyên dáng được.

Người ta thường nói: "Người có nụ cười tươi, chẳng khác nào có đóa hoa gắn

trên môi". Biết cách cười cũng là một nghệ thuật.

Hồi đầu thế kỷ này, nhà văn Nguyễn Văn Vĩnh có viết bài "Gì Cũng Cười", trong đó ông có phê phán những cái cười vô ý thức. Bài viết đó có phần khắt khe: "An Nam ta có một thói lạ, gì cũng cười... Hì một tiếng, mọi việc hết nghiêm trang". Xét cho cùng, đất nước ta kinh qua không biết bao nhiêu nỗi đau đớn, mà vẫn còn tồn tại đến hôm nay, đó cũng là nhờ ở "đất lành quạ ở". Và nụ cười có sức truyền cảm bí mật, có sức đoàn kết ngấm ngấm, có một nỗi thiết tha và độ lượng, khó nói đến cùng.

Trong bài thơ "Ngồi tù Quảng Đông" có câu: "Mở miệng cười tan cuộc oán thù".

Cụ Phan Bội Châu đã tỏ ra là bậc đại nhân quân tử. Một tâm hồn độ lượng, khiến nụ cười phải rộn rã như tiếng pháo đầu xuân đuổi xua những hắc ám và u khí.

Nụ cười và tiếng nói đều hiện trên môi, nhưng cử động của đôi môi rất khác nhau cho mỗi trường hợp. Nụ cười lắm khi không có tiếng, nhưng đôi tượng thấy mát rượi hay ấm áp còn tùy vào hoàn cảnh lúc đó.

Nụ cười có khi biến đổi một cảnh ngộ hiểm nghèo thành bình yên. Trong một chuyến tàu đêm từ Phú Quốc về Rạch Giá, hôm ấy nhằm lúc biển động rất mạnh. Sóng và gió mỗi lúc mỗi mạnh, thỉnh thoảng có vài đợt sóng phủ qua boong tàu, tàu chao đảo, hành khách nhón nháo, viên tài công không hiểu sao cũng mất bình tĩnh, biển tối đen. Đèn chiếu trên tàu không hiểu sao cũng tắt ngấm, chỉ còn một chút ánh sáng yếu ớt của chiếc hải bàn phát ra.

Bỗng một nữ hành khách nói:

- Bác tài cứ bình tĩnh! Mỗi lần trời bão là mấy chú hải âu thích lắm, vì nó có dịp độ sức với gió. Tôi xin ra ngoài trấn an mấy người kia.

Lúc đó anh thợ máy làm sáng lại mấy ngọn đèn. Thiếu nữ đi một hồi trở lại nói:

- Bác tài giỏi quá, tàu mình sắp đến Hòn Tre rồi.

Sóng gió âm âm như vậy, ai nấy đều xanh mặt, nhiều người đọc kinh cầu, riêng nữ khách ấy vẫn giữ trên môi một nụ cười an lạc, khiến bác tài thêm phần khởi tự tin. Vào tới bờ trời vừa sáng.

Viên tài công nói với nữ hành khách gan dạ đó:

- Bão này rất lớn, các em báo không chính xác nên mới "dương" vậy đó. Cảm ơn cô đã giúp sức cho chúng tôi. Anh ta cao hứng đọc hai câu thơ cũng khá hợp:

*Dù đời ta còn đôi cánh lá,
Xin vì người trở hết mùa bông!*

Trong sự xã giao một cách tự nhiên, thì nụ cười cũng phải tự nhiên để khỏi mất tính ban đầu của nó. Người ta nói: "Chỉ có con người mới có nụ cười".

Trên vấn đề thân thiện, nụ cười rất có ý nghĩa theo từng thời kỳ (hay giai đoạn): nụ cười cảm thông, nụ cười khích lệ, nụ cười tán đồng... và cũng nên tránh những nụ cười có ý nghĩa tương phản: cười mỉa mai, cười châm biếm, cười mát, cười gượng...

Dễ hiểu, người đang đối diện với ta không phải là kẻ đối đầu, không phải là kẻ thù. Giả như bạn là người đi xin việc làm, đang nghe ông giám đốc nói chuyện, nếu thỉnh thoảng thì cứ nở một nụ cười tự nhiên, còn không cười được cũng phải cố gắng giữ nét mặt hòa hoãn, tránh cái cười gượng, cười nịnh.

Đối diện với người bạn gái, nếu cô bạn quá nghiêm trang, thì bạn không nên "nghiêm trang hơn", vì như vậy dễ trở thành một không khí cục bộ nặng nề, bạn phải tinh ý, tìm một vài câu nói hay cử chỉ vui nhộn, khôi hài tất cả đều cởi mở để không khí đó còn được sống động.

Nếu cô bạn quá náo nhiệt, sôi nổi, còn bạn thì trầm lặng, dĩ nhiên bạn không thích cái quá trớn ấy phải làm sao?

Bạn khoan lên tiếng phản đối, cũng đừng nhú mày nhăn mặt, cố gắng giữ một thái độ thản nhiên. Vì nếu người đối diện là một bạn mới, chắc chắn nàng không sôi nổi quá đáng. Nếu nàng là bạn cũ thì bạn đâu có lạ gì tánh nết

của nàng?

Cả hai trường hợp trên bạn có cùng một cách xử sự để lấy lại sự quân bình cho không khí lúc đó; nụ cười đầm thắm và ôn hòa!

Không ngày nào ta không thấy nụ cười của người chung quanh, nhưng nụ cười hồn nhiên, nhẹ nhàng chỉ có được ở những con người nhân hậu vô tư, nên tránh những tiếng cười "hô hô", vì nó biểu lộ tánh tự mãn, đắc thắng. Nụ cười ấy dành riêng cho các vị tướng quân thời cổ, hoặc dành cho những buổi tiệc của đám cường hào, hải tặc...

Bạn có thể khó tính, nhưng đừng tưởng kẻ khó tính không có nụ cười dễ dãi.

Cần một nụ cười đó không khó đâu. Trước nhất bạn nên tạo một nụ cười trong gia đình. Mỗi buổi sáng trước khi bước xuống giường, bạn chịu khó suy nghĩ một câu nói đùa (dù lúc đó gia đình không có tiền ăn điểm tâm) cho người thân như vợ con, hoặc cha mẹ, hoặc anh chị em. Làm hiền làm lành với người thân đâu có gì xấu hổ? Tại bạn chưa quen đó thôi. Không riêng gì người phương Tây có câu chúc vào mỗi buổi sáng, mà từ ngàn xưa người Đông phương cũng có phong tục đó. Câu "Thần tỉnh mộ khan" (sớm thăm, tối viếng) không hẳn chỉ bốn phận con cái đối với cha mẹ, anh chị em trong gia đình cũng thăm hỏi được vậy. Đây, chúng ta tập lấy những nụ cười trong sáng, thư thái, hỷ xả.

Nếu bạn hỏi: "Sao các nhà sư ít cười họ lại nhiều tín đồ". Đó là một trường hợp khác. Đạo hạnh của những vị ấy trang nghiêm. Họ không cười ra tiếng, nhưng họ cười qua ánh mắt, qua thần thái, qua tấm lòng hoan hỷ. Sự ung dung và độ lượng là nụ cười của họ.

Vui tính là một cách cười. Khôi hài là cách làm cho người khác vui và cười. Trong tuồng cải lương hay hát bộ cũng có vai mấy anh hề. Vai trò của họ không liên hệ gì với tuồng, nhưng rất quan trọng đối với thính giả. Một nụ cười tươi nhiều khi đáng giá tỷ tiền. Đọc truyện cổ Trung Quốc, chúng ta không quên nụ cười của Bao Tự. Và những câu: "Nhất tiểu thiên kim", "Nhất tiểu khuynh thành"... Không phải nụ cười của người đẹp mới giá trị.

Lại có một chuyện khó quên. Hồi ấy bạn tôi tham dự giải vô địch quyền tự do

hạng nặng. Bạn tôi sở trường về môn Aikido. - Aikido mà đi đấu với Vovinam, Thái cực đạo, Thiếu lâm... cầm bằng "bầm đập như chơi".

Buổi tối hôm ấy bạn tôi bị đối thủ đánh toi bời. Đến hiệp thứ tư mắt bạn sưng lên. Hồi lúc bắt đầu lên đài, tôi cố chen ngồi phía trước mục đích là cho bạn thấy sự có mặt của mình để cổ động tinh thần, nhưng có lẽ bạn tôi ngay từ đầu không thấy tôi. Khi lần "cho nước" thứ tư, bạn tôi thảm hại quá, tôi đứng gần đó, bạn tôi thấy kịp, tôi cười thật "ngon lành" vừa gật đầu vừa đưa ngón cái lên.

Hai đứa thân với nhau, nghề nghiệp cũng suýt soát, qua nụ cười "tin tưởng" ấy, bạn tôi như linh hoạt hẳn lên. "Một sức mạnh rất bí mật và một tuyệt chiêu bất ngờ", đối thủ của bạn tôi bị đo ván, sau chín tiếng đếm! Đó lời của bạn nói.

Nụ cười trong lúc này chẳng khác gì liều thuốc kích thích.

Đừng nói chi con người, kể cả loài vật cũng vậy.

Nhà bác hai Ngừ thường gây giống gà chọi, một dạo có một trứng gà sanh đôi. Cả hai cùng lớn theo thời gian, đặt tên chúng là Ô anh, Ô em. Bác Ngừ săn sóc chúng rất cẩn thận. Nếu so sức đấu thì Ô em đá chính xác và thể thần hơn Ô anh; Ô anh lấn xắc và lấn sức hơn Ô em. So với gà trường, anh em Ô nhỏ xắc hơn chúng. Tuy vậy hai anh em Ô chưa hề bại, mỗi con đã từng ăn hai ba độ đáng giá.

Có một điều ít người chơi gà để ý, bác Ngừ ôm gà đi đá, không bao giờ ôm chặt một con. Vì vậy mà khi anh hoặc em vào vòng chiến, con còn lại đứng ngoài vòng nhảy nhót cổ động. Có người mở trường gà ở quận khác nghe tiếng liền mang gà đến thách bác hai đầu. Cuộc đấu này cấp độ rất lớn. Ô em ra trận, Ô em lớn chỉ bằng 8/10 so với đối thủ! Đến hiệp thứ sáu, Ô em chịu đòn như hết nôi, Ô anh ở ngoài muốn tung cánh nhảy vào. Bất ngờ nó gáy lên một tiếng thật oai vệ, Ô em như được hồi sinh! Ô em trở đòn đá dồn dập vài tuyệt chiêu nữa. Đối phương nằm gục xuống! Trận đó Ô em thắng. Ô em về đến nhà thì chết.

Sau năm ngày Ô anh buồn bã chết theo. Từ đó bác hai Ngừ không nuôi gà

chơi nữa.

Nụ cười đẹp là giúp người một niềm vui, giúp mình một thiện cảm ở người. Nụ cười vốn dĩ hồn nhiên và vô vụ lợi. Dẫu có người hiểu mình qua nụ cười, mời mình hợp tác làm ăn và dĩ nhiên nếu bạn thích thì cứ làm ăn chân chánh với họ. Có nhiều bạn trẻ đẹp trai, học khá, lại có nụ cười rất có duyên. Với sức hấp dẫn bên ngoài ấy, nếu như không có chút đạo đức để biến mình là... kẻ bạc tình nước Sở!

Dù sau ta cũng nên ghi nhớ mấy điều:

- *Nụ cười có thể biến đổi một cảnh ngộ hiểm nghèo thành bình yên.*
- *Để tập có một nụ cười hồn hậu, cần làm việc với nó ngay ở những người thân.*
- *Nụ cười một thoáng gây sự cảm mến lâu dài.*
- *Chỉ có loài người mới có nụ cười. Đừng đánh mất nó!*
- *Để phụ họa với nụ cười cho hữu hiệu, chúng ta nên có tinh thần hoạt kê.*

(Trích đăng sách: Thuật Ứng Xử Thu Phục Lòng Người, tác giả Chiêm Trúc)

HOẠT KÊ

Lời hoạt kê mà hợp với chánh đạo cũng đủ giải được những điều rắc rối.
- Tư Mã Thiên.

Trào phúng là cả một nghệ thuật dạy người.
- Khuyết danh.

Tính u mặc tương đương với nghệ thuật thứ bảy.
- Lâm Ngữ Đường.

Từ "hoạt kê" tương đồng với các từ hài hước, trào lộng, trào phúng, u mặc, khôi hài... nội dung của hoạt kê là dùng cử chỉ hay lời nói bông đùa làm thức tỉnh đối tượng, khiến cho người ta vui cười, thích thú, lại thấy được cái sai lầm của họ mà tự chữa. Hoạt kê bà con rất gần với nụ cười. Muốn có một nụ cười thoải mái, cởi mở, người ta phải dùng đến hoạt kê. Kim cổ đông tây, người ta dùng không biết bao nhiêu lời hoạt kê để giải quyết những bế tắc (thậm chí có kẻ dùng lời hoạt kê mắng bợn cường hào, nhưng nó không nằm trong phạm vi bài này nên không bàn vào sâu). Về lãnh vực này đòi hỏi người hoạt kê có bộ óc bén nhạy, linh mẫn, trên môi họ lúc nào cũng có nụ cười.

Văn hào Lâm Ngữ Đường (1895 - ?) người Trung Quốc được thế giới phong là U Mặc Đại vương (Humourous King) đã có những lời khôi hài độc đáo, đủ sức làm cho người ta tiêu tan đi những nỗi buồn cố hữu.

Với cuộc sống tất bật này, bạn giúp cho ai được một nụ cười là bạn đã làm cho người ta một niềm vui nho nhỏ, và chính nơi hồn bạn cũng có một sự thoải mái.

Hồi tiền chiến, thi sĩ Nguyễn Vỹ có bài thơ "Gửi Trương Tửu", trong đó có câu: "Nhà văn An Nam khổ như chó!". Không nói ai cũng biết, trước năm

1945 nước ta thuộc Pháp, người dân sống rất eo sèo, ông Nguyễn Vỹ viết bài thơ ấy thật hay. Thế mà một hôm Tản Đà và Nguyễn Vỹ uống rượu say (để quên nỗi buồn khổ). Tản Đà trách Nguyễn Vỹ: "Sao ông dám ví nhà văn An Nam với chó? Nói vậy không sợ xấu sao?" Cũng trong lúc say, Nguyễn Vỹ đáp tỉnh rụi: "Nói vậy là cho nó xấu..., bọn ta có xấu chi mô?"

Câu trả lời rất bất ngờ và rất thú vị. Hai nhà thơ lớn ấy có dịp "ném sào vào rượu!".

Trên tinh thần hài hước đó, trong lãnh vực hội họa cũng có những bức tranh "biếm họa" giúp cho người những nụ cười "không ra tiếng".

Ở nước ta, tính chất khôi hài thấm đượm rất sâu sắc trong tầng lớp trí thức và dân gian như Trạng Quỳnh, Ba Giai, Tú Xuất, Tú Quì, Tú Mỡ và các nhà văn, nhà thơ trào phúng... nhưng hầu hết là ở tinh thần châm biếm. Châm biếm cũng là một cách trào lộng nhưng dễ làm cho đối tượng phật ý (mặc dù được nhiều người thỏa thích), đối tượng có thể sửa đổi nhưng ầm ức, hoặc cũng có thể đối tượng càng ầm ức hơn mà gây nên những sự thù ghét.

Trong tinh thần hoạt kê, lời bông đùa có ý nhị, tính đả kích không lộ liễu, nhưng đối tượng ngầm hiểu được, vui vẻ sửa đổi cái sai lầm của mình (nếu có) hoặc giúp đối tượng một niềm vui, một kinh nghiệm...

Có một câu chuyện khá ý vị như sau:

Vua Louis XIV (Pháp), một hôm có làm một bài thơ, dĩ nhiên nhà vua lấy làm đắc ý lắm, liền cho vò thi hào Boileau vào đọc cho nghe để có lời góp ý. Nghe xong bài thơ, Boileau nói:

- Đức Hoàng thượng tôn kính, Hoàng thượng là bậc anh minh lỗi lạc, xưa nay Hoàng thượng làm điều gì mà chẳng thành công? Bài thơ này chẳng qua Hoàng thượng cố ý làm dở để đề cao thần...!

Nhà vua đã không giận mà còn cảm động ban khen.

Đọc lịch sử ta biết, vua Louis XIV (1638 - 1715) là vị vua danh tiếng nhất trong lịch sử nước Pháp. Ông có công dẹp nội loạn, an ninh biên cương, nâng

đỡ phong trào văn học và nghệ thuật (văn nghệ). Vì vậy các học giả đồng ý đặt thế kỷ 17 là Đại thế kỷ hay là "Thế kỷ Louis XIV". Các nhà văn hào Corneille, Racine, Boileau, Molière, La Fontaine, Pascal, Bossuet, Poussin, Brun, Lulli... đều ở vào thời kỳ này. Bản thân của nhà vua cũng là một nghệ sĩ.

Nếu Boileau không phải là người phẩm hạnh, có lẽ đập đầu khen vùi "kiệt tác, tuyệt vời, bất hủ...". Boileau vẫn chê thơ của nhà vua dở, tác giả dù là gã hành khất chẳng nữa, nếu bị chê một cách thẳng thừng đột ngột, cũng tự ái, huống gì bậc vua chúa?

Lời bình phẩm của Boileau có ý vi u mặc kín đáo, đáng cho hậu thế lấy làm bài học.

Sử chép: "Một hôm Tô Đông Pha (đại thi văn hào đời Tống) đến thăm Tể tướng Lã Đại Phòng. Tể tướng ngủ trưa chưa dậy, người nhà không dám đánh thức ông ta. Tô Đông Pha ngồi chờ nóng sôi cả ruột. Hồi lâu quan Tể tướng mới thức giấc, sửa soạn một hồi mới ra tiếp nhà thơ. Tô Đông Pha chỉ hòn non bộ rất đẹp có nuôi rùa và cá, nói:

- Hồ này nếu đại nhân nuôi được rùa sáu mắt (lục nhãn qui) thì đẹp lắm.

Lã tể tướng ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Lại có rùa sáu mắt sao.

Tô Đông Pha cười:

- Có đó! Sử nhà Đường có chép, một vị quan Thượng thư bắt được loại rùa sáu mắt bèn dâng vua, vua cho là quý bèn thả vào hồ nuôi.

Tể tướng hỏi:

- Rùa đó quý ở chỗ nào?

- Ở chỗ... nó có ba cặp mắt! Một lần đánh giấc của nó ít ra cũng gấp ba lần rùa thường, đại nhân nhỉ!!

Quan tể tướng vô tình gật đầu... Lát sau ông chợt hiểu phá lên cười và xin lỗi...

Ở đây chúng ta thấy lời châm biếm của Tô Đông Pha rất kín đáo (loài rùa ít ngủ, vì cơ thể nó luôn luôn nằm trong trạng thái qui túc - một lối thở riêng của loài rùa), nhưng có phần quá đáng (người ta khinh kẻ nào, thường ví kẻ đó là loài rùa), lại chen câu "nhà vua nuôi...", để khiến cho người ta tưởng thật, nhưng có biết đâu, ý ông Tô Đông pha muốn nói, nhà vua dùng ông quan chỉ có tài "ngủ".

Trình độ của chúng ta không đạt đến cao siêu như vậy, nên chúng ta phải thận trọng trong việc dùng những "hí ngôn".

Những bậc thông minh chỉ một vài câu nói có tính cách bông đùa cũng có thể tìm ra thủ phạm của vụ án.

Bao Thanh Thiên đã xử những vụ án bằng những câu hỏi khôi hài nhưng tế nhị, tìm ra những vụ án rất uẩn khúc.

Chẳng hạn chuyện nhà khôi hài Narsretdine thời Trung cổ ở Trung Á. Hồi ông làm phán quan có xử một vụ kiện như sau:

Một anh nông dân đang làm vườn bỗng đào gặp một túi vàng. Một người gần đó thấy vậy nói:

- Anh đưa tôi giữ hộ cho, còn anh ra đồng kéo thoi bọn cướp giết anh đó.

Người nông dân bèn nghe lời. Chiều về người đó đến nhà người bạn đòi lại túi vàng, người kia nói:

- Tôi có giữ số vàng gì của anh?

Thế là có sự cãi vã với nhau. Tức mình anh nông dân kiện lên phán quan Narsretdine. Trước phán quan, ai cũng nói theo phần mình. Narsretdine nói:

- Các người đi mời nhân chứng đến đây!

Anh nông dân nói:

- Chuyện xảy ra không có ai là nhân chứng cả.
- Ít ra cũng có cây cối chứ?
- Dạ có! Có một cây lớn. Nhưng cây cối làm sao có thể làm chứng được?

Phán quan nói:

- Được đó! Người hãy tới nói với cây đó rằng, quán chánh án truyền lệnh cho người đến làm chứng việc của chúng ta. Tự khắc cây ấy sẽ đến ngay.

Anh nông dân miễn cưỡng đi nhưng lòng đầy ngờ vực.

Ngồi hồi lâu, Narsretdine chợt hỏi:

- Theo anh, tên kia bây giờ đã đến nơi chưa?

Gã đáp:

- Chưa đâu ạ! Từ đây đến đó khoảng chừng một giờ!

Hai giờ sau anh nông dân trở lại, miệng méo xệch nói:

- Tiểu dân có đến đó truyền lệnh, nhưng cái cây không chịu đi. Cách nào nó cũng không đi! Tiểu dân...

Narsretdine ngắt lời:

- Cây đã đến đây và nhập vào mồm tên kia, và hắn đã thú tội rồi!

Ta biết đó, không có tể nhị nào, không chút bông đùa, không chút hoạt kê nào mà không có nét thông minh. Ở đời có lắm trường hợp cần đến những bộ óc bén nhạy, thông thái, hoạt kê mới giải quyết được.

Mỗi ống khóa có một chìa khóa, nhưng người ta cũng có thể sao được một loại chìa có thể mở nhiều ống khóa.

Một hôm có một cô gái đến xin việc làm ở một hãng nọ, gió phất nhẹ, mùi khai bên ngoài hắt vào. Cô gái đưa tay đẩy mũi. Ông chủ cũng nhăn mặt tỏ ý khó chịu nói:

- Tụi ăn nhậu quanh đây đêm đến tè ở bên gốc cây ngoài kia, mặc dù tôi đã yết cái bảng "Cấm tiểu bậy".

Cô gái mỉm cười nói:

- Ông cũng thường thấy đó, dưới những tấm bảng "Cấm đổ rác", có những đồng rác kèch xù. Phải có biện pháp mới được.

Ông chủ hỏi:

- Cô có biện pháp gì?

Cô gái nói:

- Dễ thôi! Người Việt Nam thường tôn trọng những nơi người ta thờ. Cứ dọn dẹp cho sạch, đặt nơi đó một lon cát, cắm ít chân nhang, mỗi ngày hai lần sáng tối đốt nhang ở đó, thì không còn kẻ nào tiểu bậy nơi đó nữa.

Ông chủ theo ý kiến đó, quả nhiên thành công. Cô gái được chủ cho làm nhân viên và trả lương hậu.

Cái khôi hài ở đây là bát nhang nơi chỗ không tôn nghiêm. Cái thông minh đây không phải là sự thờ cúng, chỉ cần tốn một lon cát với vài chân nhang cũng đủ sức đuổi được những kẻ bất trị kia.

- Trong việc giao tiếp hàng ngày song song với nụ cười, chúng ta cần có những câu vui đùa dí dỏm, để tâm hồn được thoải mái.
- Cần tránh sự châm chọc mỉa mai.
- Sự bông đùa phải đúng lúc (để khỏi lộ bịch).

(Trích đăng sách: Thuật Ứng Xử Thu Phục Lòng Người, tác giả Chiêm Trúc)

KHỔ THÂN LÀM VIỆC NGHĨA

Mặc Tử ở nước Lỗ sang nước Tề, qua nhà người bạn cũ, vào chơi. Người bạn nói chuyện với Mặc Tử rằng: “Bây giờ thiên hạ ai còn biết đến việc “nghĩa”, một mình ông tự khổ thân để làm việc nghĩa, thì có thắm vào đâu! Chẳng thà thôi đi có hơn không?”

Mặc Tử nói: “Bây giờ có người ở đây, nhà mười đứa con, một đứa cày, chín đứa ngồi ăn không, thì đứa cày chẳng nên cày chăm cày hơn lên ư ? Tại sao thế ? Tại đứa ăn nhiều, đứa đi cày ít. Bây giờ thiên hạ chẳng ai chịu làm việc nghĩa, thì ông phải biết khuyên tôi cày làm lắm mới phải, có đâu lại ngăn tôi như thế”.

(Mặc Tử)

GIẢI NGHĨA:

Lỗ: Một nước chư hầu nhỏ thời Xuân Thu Chiến quốc, ở vào địa phận tỉnh Sơn Đông bây giờ.

Tề: Một nước chư hầu lớn, thời Xuân Thu Chiến quốc cũng ở vào địa phận tỉnh Sơn Đông bây giờ.

Thiên hạ: Đất dưới gầm trời, người Tàu xưa nay cho nước Tàu và mấy nước xung quanh là thiên hạ.

Nghĩa: Việc phải, việc hay mà người ta nên làm.

Tự khổ thân: Tự mình làm cho mình khó nhọc vất vả.

Mặc Tử: Tên sách của Mặc Dịch soạn, chủ nghĩa là “kiêm ái” yêu người như yêu mình.

LỜI BÀN:

Trong khi nhân tâm thế đạo suy đồi, mình là người còn đứng vững được, thì sao lại chịu suy đồi với thiên hạ cho cùng trôi một loại . Vì nếu ai cũng như thế cả, thì còn đâu là người cảnh tỉnh được kẻ u mê để duy trì lấy nhân tâm thế đạo nữa?

Cho nên những người thức thời, có chí, dù ở vào cái đời biến loạn đến đâu, cũng không chịu đắm đuối vào cái bất nghĩa, khác nào như: Cây tùng, cây bách mùa đông sương tuyết mà vẫn xanh, như con gà trống mưa gió tối tăm mà vẫn gáy. Những bậc ấy chẳng những thế mà thôi, lại còn đem bao nhiêu tinh lực tâm trí ra, cố gắng giữ lấy phong hóa mà dìu dắt, mà đưa đường cho những kẻ u mê đắm đuối.

Như Mặc Tử đây, cho đời là suy biến, coi sự làm việc “nghĩa”, sự cố động việc nghĩa như cái chức vụ của mình phải làm, thực là người có công với loài người vậy.

SỰ BÌNH YÊN

Một vị vua treo giải thưởng cho họa sĩ nào vẽ được một bức tranh đẹp nhất về sự bình yên. Nhiều họa sĩ đã cố công .

Nhà vua ngắm tất cả các bức tranh nhưng chỉ thích có hai bức và ông phải chọn lấy một .

Một bức tranh vẽ hồ nước yên ả .

Mặt hồ là tấm gương tuyệt mỹ vì có những ngọn núi cao chót vót bao quanh .

Bên trên là bầu trời xanh với những đám mây trắng mịn màng .

Tất cả những ai ngắm bức tranh này đều cho rằng đây là một bức tranh bình yên thật hoàn hảo.

Bức tranh kia cũng có những ngọn núi , nhưng ngọn núi này trần trụi và lởm chởm đá . Ở bên trên là bầu trời giận dữ đổ mưa như trút kèm theo sấm chớp . Đổ xuống bên vách núi là dòng thác nổi bọt trắng xóa .

Bức tranh này trông thật chẳng bình yên chút nào .

Nhưng khi nhà vua ngắm nhìn , ông thấy đằng sau dòng thác là một bụi cây nhỏ mọc lên từ khe nứt của một tảng đá . Trong bụi cây một con chim mẹ đang xây tổ . Ở đó, giữa dòng thác trút xuống một cách giận dữ , con chim mẹ an nhiên đậu trên tổ của mình ...

- " Bình yên thật sự." - Ta chấm bức tranh này !

Nhà vua công bố .

Sự bình yên không có nghĩa là một nơi không có tiếng ồn ào, không khó khăn, không cực nhọc.

Bình yên có nghĩa ngay chính khi ta đang trong phong ba bão táp ta vẫn cảm thấy sự yên tĩnh trong trái tim.

Đó mới chính là ý nghĩa thật sự của sự bình yên .

THỜI ĐẠI NGHỊCH THƯỜNG

Lầu cao nghệu nhưng tâm thấp bé
Đường chênh thang, người bé tầm nhìn
Sấm mua không ngại tốn tiền
Mua rồi xếp xó chẳng thèm quan tâm
Nhà càng lớn, tình thân càng nhỏ
Hiểu biết nhiều càng khổ nhiều thêm
Ê hệ bằng cấp, thuốc men
Cái thân bạc nhược, gánh phiền nặng vai
Chơi quá độ miệt mài suốt sáng
Sách thánh hiền bụi bám nhện giăng
Lơ là cầu nguyện thường hằng
Cái tâm cuồng nộ nhớ nhãng đủ điều
Ham vật chất triệt tiêu tư cách
Nói thương người mà trách hận người
Sống đời chẳng biết yêu đời
Ráng sao kiếm được bộn lời mà chi
Ta đã đến rồi đi, từ nguyệt
Đại sự gì cũng quyết vượt qua
Láng giềng mới có đâu xa
Lại không vượt nổi cái ta, chào mừng
Ráng tẩy sạch môi trường ô nhiễm
Nhưng tâm ta ti tiện đáng không
Xẻ đôi nguyên tử Atom
Dễ hơn xẻ nửa tấm lòng nhỏ nhen
Ta gấp rút làm thêm trăm việc
Sách như rừng, cái biết ít hơn
Lòng kiên ngày một thêm mòn
Bởi không đối thoại, không còn hiểu nhau
Thời Fast food ăn mau nuốt vội
Ta cao hơn nguồn cội tổ tiên
Tủi cho đạo đức thánh hiền
Trên đà tuột dốc bon chen xạo dài
Thời thịnh trị mà hoài nội chiến

Nhiều chỗ vui mà hiếm niềm vui
Thức ăn thừa mứa nơi nơi
Mà phần dinh dưỡng kém thời đã qua
Thời dinh thự xa hoa tráng lệ
Đạo đức càng thêm tệ trăm phần
Vợ chồng ly dị, ly thân
Thiếu gì kích dục hại nhân vô vàn
Thời hiện đại lan tràn bá đạo
Đẹp mẽ ngoài mà xạo bề trong
Bạn ta, xin tự hỏi lòng
Giữ hay là xoá cho xong bài này

Hồ An

The Paradox Of Our Time: Vô Danh

P324530 phóng dịch: Đàn Ngang Cung

Hồ An (Hà Huyền Chi) lược chuyển vào song thất, lục bát

GIÁ TRỊ CỦA VIỆC LẮNG NGHE

Vào một đêm giáng sinh, một người đàn ông Mỹ đáp chuyến bay trễ nhất về đoàn tụ với gia đình. Người đàn ông này đang mừng tượng cảnh đoàn viên vui vẻ thì bỗng nhiên máy bay chao đảo liên hồi.

Phi công trưởng thông báo với hành khách rằng máy bay bay vào vùng thời tiết xấu và trúng phải một cơn bão lớn, có thể rơi bất cứ lúc nào. Cô tiếp viên mặt trắng bệch ra, giọng run run thông báo hành khách hãy viết di chúc cho vào một chiếc hộp đặc biệt. Nhưng may mắn thay, ngay vào thời khắc nguy hiểm này, với sự bình tĩnh và kinh nghiệm của phi hành đoàn, máy bay đã hạ cánh an toàn.

Về đến nhà, người đàn ông Mỹ này không ngừng kể cho mọi người nghe về tai nạn và may mắn thoát chết. Thế nhưng, hình như không ai quan tâm lắm!

Ngay cả vợ và con cũng bận tâm hưởng thụ không khí đêm Giáng sinh.

Trong thoáng chốc anh phát hiện chẳng ai chú ý lời mình nói.

Cái câu chuyện thoát chết trong gang tấc của anh và thái độ lạnh nhạt của vợ anh, của mọi người sao cách xa thế!

Trong khi vợ chuẩn bị bánh kem thì người đàn ông lên gác và đã tự thắt cổ, để kết thúc sinh mạng quý báu vừa thoát chết trong chuyến bay.

Mọi người trong chúng ta trong lúc buồn, sau lúc vui đều có chung một khát vọng: Được tâm sự và được ai đó lắng nghe mình, thấu hiểu, cảm thông và chia sẻ.

Vâng, nếu như người vợ biết cách lắng nghe thì sẽ không có một kết cục bi thương như thế!

Thực ra, “học” được cách lắng nghe không chỉ biểu hiện sự quan tâm thương ái mà còn là “chất dầu” bôi trơn mối quan hệ đôi bên.

Suru tâm

NGHỆ THUẬT LẮNG NGHE CHỈ TRÍCH

Việc đầu tiên hãy xét xem là lời chỉ trích có giá trị không ?

Không phải ai cũng chỉ trích bạn được, và không phải cái gì trên đời này đều có thể bị chỉ trích .

Nếu người tấn công là thầy bạn thì tốt nhất phải lắng nghe cái đã .

Lại nữa phải quan sát thái độ, gương mặt của người chỉ trích mình.

Nếu họ lộ vẻ xúc động, bối rối ... thì chính họ -- chứ không phải bạn -- đã có vấn đề.

Đừng quên những gì bạn không nói để trả lời đôi lúc quan trọng ngang hàng với những gì bạn đã nói.

Cuộc sống hàng ngày với biết bao biến động bất ngờ, có những niềm vui lẫn nỗi buồn khôn tả. Và chắc chắn không một ai là không mắc phải những khuyết điểm, những sai lầm to, nhỏ khác nhau. Khi bạn mắc phải khuyết điểm nào đó thì sự phê bình góp ý của mọi người đối với bạn là điều tất nhiên.

Nếu là người hiểu biết khôn ngoan, bình tĩnh và sáng suốt thì sẽ nhận ra rằng : Những lời phê bình thẳng thắn, trung thực chính là những lời nói vàng ngọc khiến cho mình ngày càng hoàn thiện hơn. Còn với những người có tính tự ái, bảo thủ cao và luôn tự mãn thì họ sẽ có những phản ứng không hay khiến cho mọi người ngại ngùng, xa lánh họ. Và lẽ dĩ nhiên họ đánh mất lòng yêu mến và quý trọng của mọi người.

Vì vậy , khi phải đối mặt với những lời phê bình của người khác thì phải làm sao để ta không làm tổn hại đến nhân cách và nét dịu dàng đáng yêu vốn có hàng ngày của mình ?

Sau đây là vài lời khuyên về nghệ thuật lắng nghe chỉ trích :

*-Cố gắng mở lời sao cho người phê bình chịu ngồi xuống trò chuyện với mình , như thế sẽ làm dịu bầu không khí đang căng thẳng giữa hai người. Nếu điều kiện cho phép , bạn có thể rót mời họ uống một ly nước mát để giảm đi sự căng thẳng , nóng giận ; đồng thời cũng làm cho bản thân mình bớt nóng vội. Điều cần nhớ là hãy khoanh vùng phạm vi bị chỉ trích cho đúng.

*-Đừng biểu hiện ra sự buồn chán hay bất mãn dữ dội , cũng không nên giận dữ phản công trở lại hay bỏ đi trước những lời phê bình gay gắt. Nếu làm như vậy , vô tình bạn đã chứng tỏ mình là người không độ lượng.

*- Không nên bày tỏ thái độ đúng, sai , cảm ơn hay xin lỗi.... khi mà người phê bình mình chưa trình bày hết câu chuyện. Cần phải chú ý lắng nghe và phân tích một cách khách quan rồi mới đưa ra lời xin lỗi hay phản bác.

*- Không nên ngắt lời người phê bình mà ngược lại nên khuyến khích họ nói ra cho hết ý, hết lời. Như thế , người phê bình thấy mình được tôn trọng và họ sẽ có những lời nói xác đáng, thận trọng hơn.

*- Không nên tranh luận kịch liệt với người phê bình mình mà ở nơi họ đang có tâm trạng phần kích. Điều này chẳng khác nào " đổ thêm dầu vào lửa ".

*- Đừng dùng những hình thức đồng ý không chân thật, mà hãy nêu lên ý kiến của đối tượng để chứng tỏ bạn là người biết lắng nghe, chân thành và cầu hòa. Làm như thế, bạn sẽ chiếm được nguồn tình cảm độ lượng và tha thứ của mọi người, cho dù bạn đang có khuyết điểm đáng chê trách.

Hãy bình tĩnh và lắng nghe.

Hãy kiềm chế mọi xúc động và cố gắng nghe người đang phê bình bạn đang nói cái gì ?

Nếu cần, bạn hãy đặt câu hỏi để hiểu cho rõ hơn, gợi ý người phê bình bạn giúp bạn sửa chữa sai lầm bằng cách nào ?

Vì người phê bình có thiện ý bao giờ cũng có kèm theo " thuốc chữa " cho bạn .

Hãy hỏi : " Thế ông (bà) muốn tôi phải làm gì bây giờ ?

Một trong những luật lệ chủ yếu của nghệ thuật chỉ trích người khác là đừng bao giờ làm chuyện này trước đám đông .

Hãy để cho người bị chỉ trích nêu ý kiến và hãy lắng nghe ý kiến của họ.

Không nên chỉ trích ai dài quá 3, 4 câu và nên bắt đầu cho nhẹ nhàng, đừng có dội bão lửa lên đầu họ ngay lập tức .

Hãy phê bình trong vòng kín đáo, hãy cho người bị chỉ trích có cơ hội không bị mất mặt và chỉ nên chỉ trích khi nào sự chỉ trích chấm dứt trong một bầu không khí thân thiện.

Không nên để sự bức bối hay oán hờn tồn đọng sau khi bị chỉ trích xong .

Nhiều người phải lấy hết can đảm mới dám lên tiếng phê bình người khác. Cho nên họ hướng sự chỉ trích một cách hùng hồn vào sự kết án và quên đi nhiệm vụ ban đầu là phê bình nho nhỏ về một khuyết điểm nào đó .

Châu Hà

Source : thuvientoancau

TẾ NHỊ LÀ GÌ?

Vì sao ta phải tế nhị ?

Đó quả là một vấn đề phức tạp và hết sứctế nhị .

Có người lại bảo : Thanh niên thì ít tế nhị . Phải chăng đức tính tế nhị chỉ dành cho những người từng trải trên trường đời . Thực ra không phải như vậy . Tế nhị thuộc về đạo đức , một nhân cách con người .

Tính e dè là một tình cảm bình thường của con người, là chất liệu tạo thành tính tế nhị .

Đó là về mặt nội dung, còn về hình thức thì đó là tiếng nói và lý trí của lòng tốt con người .

Những con người tự cao tự đại thì không có nhiều chất tế nhị, vì ở nơi họ không có sự tương quan giữa khả năng và quyền lợi của mình với khả năng và quyền lợi của người khác.

“Điều gì mình không muốn người khác làm cho mình thì mình đừng làm cho người ta” được xem là tiêu chuẩn để làm thước đo tính tế nhị .

Bởi vì trước khi mình định làm một việc gì đó, không những cần xem xét nó có chính đáng hay không? Có hợp đạo lý làm người hay không ? Mà còn cần phải xét xem những người chung quanh mình cảm nhận được hành động đó như thế nào ?

Hãy thử đặt mình vào địa vị đối tượng hành động của mình để biết cảm giác của họ sẽ ra sao ?

Người biết cách cư xử tế nhị sẽ mang lại sự hòa thuận vui vẻ với mọi người ở chung quanh.

Thí dụ như là :

+ Khi xảy ra xích mích hay xung đột , bạn nên nhận lỗi về phần mình.

Hãy nhớ câu ngạn ngữ : " Một bước lùi bằng mười bước tiến " .

+ Hãy kìm nén sự nóng giận của mình và dùng những lời lẽ thật tế nhị thuyết phục người khác nhận ra lỗi của mình .

+ Trước hết , hãy tự trách bản thân mình vì bạn không phải là người hoàn hảo. Như người xưa đã dạy : " Tiên trách kỷ , hậu trách nhân " .

+ Luôn luôn giữ thể diện cho đối phương của mình , bởi vì chỉ khi bạn tôn trọng người khác thì bạn mới được họ tôn trọng lại .

+ Nên nhìn nhận một cách khách quan những phần phải của họ để tự rút ra cho mình những bài học về đối nhân xử thế .

+ Cố gắng tìm cách xoa dịu sự nóng nảy của họ cũng như bản thân mình bằng nụ cười tươi như hoa hay là nói lên những câu dí dỏm hài hước để cả hai cùng biết thông cảm nhau hơn .

+ Hãy bình tĩnh trước mọi tình huống. Đừng vì một chút tự ái nông nổi của mình mà xúc phạm người khác .

+ Luôn tỏ ra thật nhã nhặn. Chính thái độ ôn hoà của bạn sẽ dễ dàng thuyết phục được những người xung quanh ta.

Sự lễ độ là một trong những nét chủ yếu của văn hoá ở một con người .

Sự lễ độ cùng với cách cư xử tế nhị và những cử chỉ tao nhã sẽ tạo thành cho bạn một phong cách lịch sự khiến cho mọi người chung quanh vô cùng quý mến và nể phục bạn .

Nếu bạn nhường chỗ cho một phụ nữ hay người già trên xe bus bằng một cử chỉ lộ liễu , phô trương ...thì tất nhiên trong thái độ cư xử của bạn không có tính tế nhị , và như vậy cũng chưa phải là lịch sự .

Phép lịch sự cần cả sự lạng lẽ ---đó là điều cần nhớ ---

Tế nhị là ý thức về mức độ trong tất cả mọi lãnh vực chứ không chỉ trong cử chỉ xã giao . Thật vậy, không có gì bức mình hơn là một người nào đó mà ta không ưa lại cứ vỗ vai, vỗ lưng ta ... rồi buông ra những tiếng mày , tao suồng sã mỗi lần gặp mặt.

Ngay cả giữa những người bạn thân với nhau, thì một sự " hồn nhiên " quá đáng cũng có hại nhiều hơn là có lợi .

Tế nhị không bao giờ là sự giả dối, thủ đoạn , những cái mà người ta khinh ghét nhất.

Giữa tế nhị với sự khôn vặt, giả dối có một lần ranh nhất định.

Tính tế nhị đi liền với sự chân thành và lòng tôn trọng người khác .

Người tế nhị cũng là người khiêm tốn. Không kín đáo đến mức khó hiểu, biết im lặng khi cần thiết. Không xúc phạm đến lòng tự trọng của người khác, cũng không tò mò thọc mách, không chế giễu người khác trước mặt cũng như sau lưng -- ngược lại -- Tế nhị cũng không phải bày tỏ lòng quan tâm quá mức cần thiết .

Có những cái vật vĩnh mà ta đừng nên xem thường, như không nên tự tiện lục túi, đọc trộm nhật ký và lưu bút, thư riêng v.v..

Nhưng tuyệt nhiên tế nhị không đối lập với tính nguyên tắc, không đối lập với lòng can đảm đấu tranh bảo vệ chân lý, lẽ phải, đặc biệt là đối với những vấn đề lập trường, quan điểm sống, quan điểm đạo đức.

Cần phải biết phản ứng đúng lúc đối với những điều xúc phạm con người --- vì đó cũng là một sự tế nhị với yêu cầu cao nhất --- Chúng ta cần có sự tế nhị mang tính nguyên tắc chứ không cần sự tế nhị bao che, giảo đoan.

Con người tế nhị bao giờ cũng mang vẻ đẹp của lòng nhân hậu, tinh thần cao thượng và sự hiểu biết giàu có trong đời sống .

Châu Hà

ĐIỀU HOÀN MỸ NHẤT

Ngày xưa, có một vị đại sư muốn chọn một đệ tử làm người nối dõi.

Một hôm, ông bảo hai đệ tử rằng: “Các con hãy ra ngoài và chọn về đây cho ta một chiếc lá đẹp nhất, hoàn mỹ nhất.”

Hai đệ tử vâng lời thầy đi tìm lá.

Thoáng chốc, người anh quay về và trình cho đại sư một chiếc lá không được đẹp lắm:

“Thưa thầy, tuy chiếc lá này không phải là hoàn mỹ nhất nhưng nó là chiếc lá hoàn mỹ nhất mà con thấy”.

Người em đi cả ngày trời và quay về với hai bàn tay trắng, người em nói với vị đại sư:

“Thưa thầy, con đã tìm và thấy rất nhiều lá đẹp, nhưng con không thể nào chọn được chiếc lá hoàn mỹ nhất.”

Cuối cùng, vị đại sư đã chọn người anh.

“Tìm một chiếc lá hoàn mỹ nhất”, chúng ta vẫn cứ luôn nghĩ đến việc “hoàn mỹ nhất” nhưng nếu bạn cứ một mực đi tìm mà không nhìn vào thực tế, không so sánh với thực tế thì bạn cứ phải vất vả để rồi... trắng tay. Cho đến một ngày nào đó, bạn mới phát hiện rằng: Chỉ vì mãi đi tìm một chiếc lá hoàn mỹ nhất mà bạn đã bỏ qua biết bao cơ hội lớn một cách đáng tiếc!

Hơn nữa, thứ hoàn mỹ nhất của con người cuối cùng có được bao nhiêu?

Trên đời này đã xảy ra không ít chuyện đáng tiếc, đó cũng do một số người xa rời thực tế đi tìm “chiếc lá hoàn mỹ nhất”, coi thường cuộc sống đạm bạc. Nhưng chính trong cuộc sống đạm bạc, vô vị đó mới chắt chứa những điều kỳ diệu và to lớn.

Điều quan trọng là thái độ của bạn như thế nào khi đối diện với nó. Trong cuộc sống chúng ta, không nhất thiết cứ phải theo đuổi những thứ hoàn mỹ mà chỉ cần bình tâm lại, từng bước từng bước tìm thấy chiếc lá mà bạn cho rằng là hoàn mỹ nhất...

Suru tâm

GIÁ TRỊ CUỘC SỐNG

Đứa bé trai đến gần một ông già có bề ngoài rất thông thái.

Ngước nhìn ông, cậu bé nói:

"Cháu biết ông là một người rất sáng suốt, uyên thâm. Ông có thể cho cháu biết về bí ẩn của cuộc sống?"

Ông già nhìn đứa bé đáp:

"Suốt đời mình ông đã suy ngẫm rất nhiều về điều này và có thể nói ngắn gọn chỉ trong bốn câu:

- Đầu tiên là suy nghĩ . Hãy nghĩ về những giá trị mà con sống vì chúng.
- Thứ hai là tự tin. Hãy tin tưởng bản thân bằng cách dựa vào những giá trị con nghĩ rằng vì chúng mà con sẽ sống.
- Thứ ba là ước mơ . Mơ ước những gì có thể thành hiện thực dựa vào sự tự tin và những giá trị mà ta sẽ theo đuổi trong cuộc sống.
- Và cuối cùng là dám làm. Hãy dám thực hiện để biến ước mơ thành sự thật bằng chính niềm tin và giá trị của chúng ta".

Ông già đó chính là họa sĩ Walt Disney - Người bạn của trẻ em của thế giới.

Sưu Tâm

CHUYỆN HAI HẠT LÚA

Có hai hạt lúa nọ được giữ lại để làm hạt giống cho vụ sau vì cả hai đều là những hạt lúa tốt, đều to khỏe và chắc mẩy.

Một hôm, người chủ định đem chúng gieo trên cánh đồng gần đó. Hạt thứ nhất nhủ thầm:

“Đại gì ta phải theo ông chủ ra đồng. Ta không muốn cả thân mình phải nát tan trong đất. Tốt nhất ta hãy giữ lại tất cả chất dinh dưỡng trong lớp vỏ này và tìm một nơi lý tưởng để trú ngụ.”

Thế là nó chọn một góc khuất trong kho lúa để lẩn vào đó.

Còn hạt lúa thứ hai thì ngày đêm mong được ông chủ mang gieo xuống đất.

Nó thật sự sung sướng khi được bắt đầu một cuộc đời mới.

Thời gian trôi qua, hạt lúa thứ nhất bị héo khô nơi góc nhà bởi vì nó chẳng nhận được nước và ánh sáng. Lúc này chất dinh dưỡng chẳng giúp ích được gì - nó chết dần chết mòn.

Trong khi đó, hạt lúa thứ hai dù nát tan trong đất nhưng từ thân nó lại mọc lên cây lúa vàng óng, trĩu hạt. Nó lại mang đến cho đời những hạt lúa mới...

Đừng bao giờ tự khép mình trong lớp vỏ chắc chắn để cố giữ sự nguyên vẹn vô nghĩa của bản thân mà hãy can đảm bước đi, âm thầm chịu nát tan để góp cho cánh đồng cuộc đời một cây lúa nhỏ - đó là sự chọn lựa của hạt giống thứ hai.

Tôi hy vọng đó cũng sẽ là sự lựa chọn của bạn và tôi khi đứng trước cánh đồng cuộc đời bao la này...

Sưu tầm (bbqt)

MỖI CHÚNG TA LÀ MỘT BẢN CHÍNH

Đã bao giờ bạn nghĩ mình thật quá mờ nhạt trong con mắt mọi người xung quanh hay thậm chí ông trời thật quá bất công khi chẳng ban cho bạn một gương mặt xinh đẹp dù chỉ một tí.

Nếu thế hãy cùng tôi đọc câu chuyện dưới đây để cùng tôi phát hiện ra vẻ đẹp bí ẩn của bạn.

Nơi hoang mạc kia có một gia đình xương rồng nọ gồm xương rồng bố mẹ và một cô "xương rồng bé nhỏ" rất đáng yêu. Một hôm đang tắm tấp cho bộ gai của mình dưới ánh nắng rực rỡ bỗng một cơn gió bay qua và dừng lại chỗ "xương rồng nhỏ".

- Chào xương rồng!

- Chào gió! Chị vừa đi đâu về thế?

- Ta vừa thổi qua một thảo nguyên nơi phương Bắc xa xôi. Nơi ấy có rất nhiều hoa thơm cỏ lạ. Những bông hồng lộng lẫy với bộ cánh đỏ rực thơm dịu nhẹ, những đóa hoa cúc mảnh mai và ngây thơ như những cô bé mới lớn, cả những cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi lá to như cái quạt. Thôi ta đi đây, còn rất nhiều thứ ta muốn ngắm nhìn!

Thế rồi làn gió bay đi để lại sau lưng xương rồng nhỏ đang trầm ngâm suy nghĩ:

- Ôi ta ước gì mình cũng trở nên xinh đẹp như những bông hoa kia. Mình cũng là cây nhưng nhìn xem những gì mình có chỉ là một thân hình mỏng nước và những cái gai xấu xí.

Rồi cô bé cứ rầu rĩ mãi và ngày càng gầy đi khiến cho bố mẹ xương rồng vô cùng lo lắng.

Thấy thế Mặt Trời liền xuống hỏi:

- Này xương rồng nhỏ ! Sao con lại buồn như thế?

Cô bé kể chuyện của mình cho Mặt Trời nghe và cầu xin:

- Ông ơi cháu hãy giúp cháu có được sắc đẹp như những loài hoa kia, cháu không thích mình xấu xí như thế này.

- Nhưng cháu sẽ phải trả giá rất đắt đấy bởi ta biết chúng không hợp với cháu ở nơi sa mạc này đâu.

Nhưng xương rồng cứ một mực cầu xin. Thế là Mặt Trời phải đồng ý.

Một ánh sáng chói lọi loé lên khiến thân hình xương rồng bé lại như hoa cúc, những cái gai biến mất thay vào đó là những chiếc lá to như lá cổ thụ ,trên ngọn mọc ra một bông hoa đỏ rực như hoa hồng. Xương rồng nhỏ sung sướng cảm ơn ông Mặt Trời , vẫy những cành lá mới của mình.

Từ đó cô bé trở thành sinh vật rực rỡ nhất trong sa mạc khiến những con gió bay ngang phải dừng lại để ngắm nhìn.

Nhưng rồi ngày qua ngày những cánh hoa xinh đẹp bắt đầu héo úa, những chiếc lá vàng vọt đi, thân cây bé nhỏ rũ xuống. Dưới cái nắng thiêu đốt của sa mạc khiến cô bé thấy khát cháy. Cô bé nhận ra sự sống đang cạn dần.

Với những hơi thở cuối cùng cô bé thì thào gọi ông Mặt Trời. Ông Mặt Trời đỏ gay gắt hiện ra:

- Giờ thì cháu đã nhận ra sai lầm của mình chưa nào.Tạo hóa đã ban cho cháu một hình hài giúp cháu có thể sinh tồn và đây là cái giá mà cháu phải trả khi trái lại tạo hóa.

Khi Mặt Trời vừa dứt lời cũng là lúc cô bé trút hơi thở cuối cùng trong nỗi ân hận muộn màng...

Thật ra Xương rồng bé nhỏ không hề xấu xí như cô bé nghĩ, thậm chí cô còn có những vẻ đẹp riêng mà không một sinh vật nào có được. Đó là sức sống bền bỉ nơi hoang mạc nóng bỏng kia. Vẻ đẹp ấy không bộc lộ ra ngoài mà ẩn sâu bên trong cô bé.

Vậy còn chúng ta? Cũng thế thôi. Có lẽ bạn không xinh đẹp hay quá thông minh nhưng mọi người có thể yêu quý bạn bởi cách bạn sống và tin hay dù chỉ là một nụ cười của bạn mà thôi.

Đừng bao giờ quên mỗi chúng ta là một bản chính chứ không phải một bản sao của ai cả.

Hoathuytinh

VÚT BỎ SỰ NGHI HOẠC, HÃY TIN TƯỞNG MỌI NGƯỜI

Có một phạm nhân trong thời gian cải tạo khi đang tu sửa lại đường đi, anh ta nhặt được hai triệu đồng, anh ta không may may suy nghĩ liền mang số tiền này đến chỗ cảnh sát. Nhưng viên cảnh sát lại nói với anh bằng một giọng mỉa mai : "Anh đừng có tới đây để lôi kéo chúng tôi, anh tưởng rằng có thể dùng tiền để lừa bịp, hỏi lộ chúng tôi được sao, anh tưởng rằng có thể dùng tiền để mua được sự ân xá sao, các anh cũng thuộc loại người không chân thực rồi".

Người phạm nhân này nghe xong cảm thấy vô cùng thất vọng và nghĩ rằng trên thế gian này không còn ai tin tưởng anh ta nữa. Buổi tối, anh ta quyết định vượt ngục. Anh ta đã lấy trộm tiền của mọi người để chuẩn bị cho cuộc trốn chạy. Khi anh ta lấy đủ số tiền rồi, liền lấm lét lên tàu hỏa, trên tàu khách rất đông, đã chật cứng không còn chỗ ngồi, anh ta phải đứng ngay bên cạnh chiếc toilet trên tàu.

Lúc đó bỗng nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp đi vào toilet, nhưng cô chợt phát hiện ra cái khuy cửa đã bị hỏng, cô gái liền nhẹ nhàng bước ra nói với anh ta: "Thưa anh, anh có thể giữ cửa giúp tôi được không ?"

Anh ta sửng người một lúc, nhìn cô gái với ánh mắt dịu dàng và thuần khiết, anh ta khẽ gật đầu. Cô gái đỏ mặt bước vào bên trong toilet còn anh ta lúc này trông giống như một người vệ sĩ trung thành, nghiêm nghị giữ cái cánh cửa phòng toilet.

Và trong cái thời khắc ngắn ngủi ấy, anh ta đột nhiên thay đổi ý định, khi tàu dừng lại anh ta rời khỏi đó và đến đồn cảnh sát tự thú...

Lòng tin cũng chính là bàn đạp thực tế, có người nói rằng : "Tin tưởng người khác thật là nguy hiểm, bạn có thể phải chịu sự lừa gạt của họ" chúng ta giả sử là thiên hạ luôn luôn tồn tại sự lừa dối, như vậy thì câu nói đó đúng là có lý, lòng tin không nên xuất phát từ trong ảo giác.

Bạn biết rõ với người thích nói nhiều thì không nên đem bí mật của mình mà kể cho họ nghe. Thế giới không hẳn là một chiếc sân vận động an toàn mà người ở trên đó không phải ai ai cũng có thiện ý, chúng ta buộc phải đối mặt với sự thật này.

Lòng tin chân chính, không phải là sự cả tin.

Không tin tưởng người khác, thì không thể thành nghiệp lớn, cũng không thể trở thành vĩ nhân.

Xin hãy ghi nhớ câu nói này : "Bạn tin tưởng người khác, thì họ mới tin tưởng bạn, trung thực với bạn. Hãy lấy phong độ của một vĩ nhân đối với người khác, họ mới có thể biểu hiện ra cái phong độ vĩ nhân mà họ có với bạn".

Hoathuytinh

HÀNH ĐỘNG VÀ Ý ĐỊNH

Mùa đông năm 1990, tôi được mời lên thủ đô để xuất hiện trong một show nói chuyện trên truyền hình. Vào cuối ngày trước ngày thu hình, khi đang chạy xe về khách sạn tôi đã trông thấy một điều...

Nằm ngay tại vỉa hè trên lớp tuyết dày lạnh cóng là một người đàn ông đang ngủ chỉ với một tấm giấy carton đắp trên người. Tôi thật sự xúc động khi nhìn thấy đôi chân trần của ông ta, không giày lẫn vớ.

Lúc đó, tôi đã nghĩ mình nên dừng xe và xuống giúp ông ta nhưng vẫn không chắc lắm về điều mình sắp làm. Thế rồi, đèn giao thông bật tín hiệu xanh, cuộc sống dường như đòi hỏi tôi phải chuyển động. Và tôi đã nhấn ga. Trở về khách sạn, tôi nhanh chóng quên đi người đàn ông bên vệ đường.

Ngày hôm sau, khi đang dùng cà phê chờ đèn lượn trong sảnh lớn. Tất cả những nhân vật quan trọng đều rời khỏi sảnh, chỉ còn tôi và người lao công ở lại.

Tôi đã nhìn thấy anh ta lặng lẽ làm công việc hằng ngày của mình trong những ngày tôi ở đó. Anh ta không bao giờ nói gì khác ngoài trừ "Chào buổi sáng" hay "Tôi có thể giúp gì cho ông không, thưa ông?". Anh ta luôn tươi cười với tất cả mọi người. Bắt chuyện với anh ta, tôi đã hỏi anh ta hôm nay anh ta cảm thấy như thế nào. Anh ta trả lời tôi rằng anh vừa mới đạp xe một vòng dưới trời tuyết và lấy làm buồn cho chính mình... cho đến khi anh trông thấy một người đàn ông nằm ngủ ngay góc đường chỉ với một tấm carton làm chăn và chân không giày. Tôi cảm thấy như tắc nghẽn nơi cổ họng khi nghe anh ta thuật lại anh đã vòng xe nhiều lần như thế nào để mua cho người đàn ông khốn khổ kia một đôi giày và một đôi vớ.

Trong khi nghe câu chuyện của người lao công, tôi chợt nhớ lại hình ảnh một bức poster quen thuộc. Bức poster vẽ hình một đứa bé tay cầm một bông hoa đang cố nhón chân đưa bông hoa cho một người lớn kèm lời chú thích: **"Một hành động nhỏ vẫn có ý nghĩa hơn những ý định dù là cao cả"**.

Tôi đã đứng đó và thầm ước gì mình chính là người đã mua giày và vớ cho người đàn ông bên vệ đường, khi người ta gọi tôi vào phòng thu hình.

Khi buổi thu hình kết thúc, tôi đã đi lại con đường ấy để tìm người đàn ông nghèo khổ nhưng ông ấy đã đi khỏi...

Chicken soup for the soul

CHỌN LỰA

Cuộc sống có vô vàn chọn lựa, nhưng lại không đủ thông tin để ta chọn được con đường tốt nhất. Và một khi đã chọn lựa, ta thường không có cơ hội để quay lại. Cũng giống khi phải đứng giữa những ngã rẽ, chúng ta buộc phải chọn một, và cầu mong cho con đường đó gặp nhiều điều toại ý, nếu không chúng ta sẽ hối hận. Hối hận vì chọn lựa của mình, hối hận vì không thể biết những chọn lựa khác ra sao, và chúng ta sẽ tiếp tục đi trong sự hối hận đó hoặc quay trở lại.

Dù là đi tiếp hay quay lại, chúng ta lại tiếp tục cái vòng luẩn quẩn của sự hối hận và tiếc nuối. Năng lượng của chúng ta, cuộc sống của chúng ta sẽ dần dà hao mòn mà không được gì cả. Những gì trên con đường chúng ta đang đi sẽ không được chú ý đến, những con người chúng ta gặp sẽ không được nhớ lâu, những giá trị chúng ta có sẽ không được trân trọng, bởi vì chúng ta đang mãi trong một niềm tiếc nuối, day dứt vì cái điều không thể biết được.

Cuộc sống vẫn sẽ luôn bày ra những chọn lựa, nhưng bạn ơi, chọn lựa làm hạn chế tư tưởng, cân nhắc làm hao mòn tinh thần. Hãy đi như chỉ có một con đường để đi, hãy chọn như chỉ có một lựa chọn, và khi đã chọn xong hãy loại những chọn lựa khác khỏi tư tưởng, để mà tập trung vào một con đường duy nhất, để mà tận hưởng và khám phá cái chọn lựa duy nhất, cũng như để mà sống cái cuộc sống duy nhất của bạn !

Hoathuyetinh sưu tầm

SUY NGHĨ TÍCH CỰC

Mỗi khoảnh khắc, chúng ta đều có cơ hội lựa chọn việc mình sẽ hướng đến. Bạn nói những gì, làm những gì, cảm thấy những gì - tất cả đều có nguồn gốc từ trong tâm trí bạn, chúng ta bắt đầu bằng một ý nghĩ.

Những suy nghĩ của chúng ta cũng như những hạt giống, mỗi suy nghĩ tạo hoa và quả riêng. Những suy nghĩ có thể tạo nên một điều gì đó, có thể hủy hoại, có thể mang yêu thương, căm ghét, hạnh phúc hay phiền não.

Bạn không thể kiểm soát người khác hay ngoại cảnh nhưng bạn hoàn toàn có thể học cách phản ứng của mình. Khi chúng ta hiểu và học cách kiểm soát những ý nghĩ của chúng ta thì chúng ta sẽ có một sự bình an “lớn hơn” của tâm hồn, một hạnh phúc và sự ổn định lớn hơn.

Người ta đã tính toán, mỗi chúng ta có khoảng 30.000- 50.000 ý nghĩ mỗi ngày, trong đó có bốn loại suy nghĩ chính: tích cực, tiêu cực, cần thiết và lãng phí.

Trái với suy nghĩ tiêu cực, suy nghĩ tích cực mang lại lợi ích cho chính bản thân chúng ta và người khác, nó dạy chúng ta cách hành động thay vì phản ứng; nó ”hướng dẫn” cuộc đời ta thay vì để cho hành vi của người khác và của hoàn cảnh hướng dẫn tinh thần của ta. Suy nghĩ cần thiết nhắm đến những dự án, kế hoạch trong tương lai; còn suy nghĩ lãng phí là loại suy nghĩ tiếc nuối về quá khứ hoặc thuộc về ngoại cảnh, ngoài tầm kiểm soát của chúng ta.

Tuy nhiên, trong bốn loại suy nghĩ chính này của mỗi người lại có rất ít suy nghĩ tích cực. Theo một cuộc khảo sát tại Anh, những người được khảo sát họ biết họ đã dành khoảng 80% thời gian của mình để nghĩ và nói những điều không kiểm soát được như: nghĩ về quá khứ, lo lắng về tương lai, thời tiết và rất hay nghĩ về người khác đang làm hay không làm gì. Điều gì sẽ xảy ra khi bạn cứ mãi lặp lại những suy nghĩ về những điều mình không kiểm soát được? Những người được khảo sát trả lời rằng khi họ tập trung vào những điều mình không thể kiểm soát được, họ cảm thấy : căng thẳng, lo âu, mệt

mỏi, buồn rầu và giận dữ.

Trong một lần hướng dẫn về tư duy tích cực cho một nhóm nữ phạm nhân tại một nhà tù ở New Zealand, một ngày nọ, có một phạm nhân nói với tôi rằng: “Đối với cô thì thật dễ dàng khi nói về sự tích cực sau giờ học vì sau giờ học này cô có thể lên xe và trở về nhà, còn chúng tôi thì phải ở lại đây!”.

Tôi đã trả lời rằng, tôi cũng đã làm việc với nhiều người được tự do về thể chất nhưng lại là người mất tự do về tâm trí. Họ bị điều khiển bởi suy nghĩ của một người khác, họ bị dẫn dắt bởi sự hối tiếc về quá khứ, nỗi lo cho tương lai và cả những điều vượt khỏi sự kiểm soát của họ. Nhiều người trong số họ rất giàu và rất tự do về thể chất nhưng tâm trí họ lại tràn ngập sự lo lắng đến độ họ không thể hưởng thụ những gì mà mình có. Tôi đã gợi ý những nữ phạm nhân này là trong thời gian mà họ không thể thoát khỏi nhà giam về mặt thể chất, thay vì phản ứng lại những gì mình không kiểm soát được, họ hãy tập trung vào những gì mà mình kiểm soát được.

Một số đã bắt đầu thực hiện và họ đã thay đổi thái độ của mình với các cai ngục và bạn tù. Một vài tuần sau đó, các vị quản ngục đã nhận thấy bầu không khí của trại thay đổi hẳn và các nữ phạm nhân đã trở nên tích cực và hòa nhã hơn nhiều. Rõ ràng là khi chúng ta học được cách biết tập trung vào những gì mà mình có thể kiểm soát được và những gì có thể thực hiện được, chúng ta sẽ bớt căng thẳng hơn, bình tĩnh hơn, niềm hạnh phúc và phẩm chất cuộc sống sẽ tăng lên.

Suru tâm

NGỤ NGÔN ẤN ĐỘ

Ngày xưa, có một họa sĩ tên là Ranga, một người siêu việt, vẽ được rất nhiều kiệt tác đáng ghi nhớ khiến ai cũng đều khen ngợi.

Ông mở một lớp học mỹ thuật để dạy nghề cho mọi người và cũng để tìm đề tử nổi nghiệp.

Ông không mấy khi khen ngợi ai, cũng không bao giờ đề cập đến thời gian của khóa học.

Ông nói, một học trò chỉ có thể thành công khi ông hài lòng với kỹ năng và hiểu biết của người đó.

Ông truyền cho học trò những phương pháp đánh giá, ước định của ông, và chúng cũng độc đáo như những tác phẩm của ông vậy.

Ông không bao giờ thôi phòng tầm quan trọng của những bức tranh hay sự nổi tiếng, mà ông luôn nhấn mạnh đến cách xử sự, thái độ với cuộc sống của học trò.

Trong một số lượng lớn học trò, Rajeev là một người có tài nhất, chăm chỉ, sáng tạo, nên anh ta tiếp thu nhanh hơn nhiều so với các bạn đồng môn. Ông Ranga rất hài lòng về Rajeev.

Một ngày kia, sau bao nhiêu cố gắng, Rajeev được ông Ranga gọi đến và bảo:

- Ta rất tự hào về những tiến bộ mà con đã đạt được. Bây giờ là thời điểm con làm bài thi cuối cùng trước khi ta công nhận con thực sự là một họa sĩ tài năng. Ta muốn con vẽ một bức tranh mà ai cũng phải thấy đẹp, phải khen ngợi.

Rajeev làm việc ngày đêm, trong rất nhiều ngày và đem đến trình thầy Ranga một bức tranh tuyệt diệu. Thầy Ranga xem qua rồi bảo:

- Con hãy đem bức tranh này ra đặt ở quảng trường chính, để tất cả mọi người có thể chiêm ngưỡng. Hãy viết bên dưới bức tranh là tác giả sẽ rất biết ơn nếu bất kỳ ai có thể chỉ ra bất kỳ sơ sót nào trên bức tranh và đánh một dấu X vào chỗ lỗi đó.

Rajeev làm theo lời thầy: đặt bức tranh ở quảng trường lớn với một thông điệp đề nghị mọi người chỉ ra những sơ sót.

Sau hai ngày, Ranga đề nghị Rajeev lấy bức tranh về.

Rajeev rất thất vọng khi bức tranh của mình đầy dấu X. Nhưng Ranga tỏ ra bình tĩnh và khuyên Rajeev đừng thất vọng, cố gắng lần nữa.

Rajeev vẽ một kiệt tác khác, nhưng thầy Ranga bảo phải thay đổi thông điệp dưới bức tranh. Thầy Ranga nói phải để màu vẽ và bút ngay cạnh bức tranh ở quảng trường và đề nghị mọi người tìm những chỗ sai trong bức tranh và sửa chúng lại bằng những dụng cụ để vẽ ấy.

Hai ngày sau, khi lấy tranh về, Rajeev rất vui mừng khi thấy bức tranh không bị sửa gì hết và tự tin đem đến chỗ Ranga. Ranga nói:

- Con đã thành công vào ngày hôm nay. Bởi vì nếu chỉ thành thạo về mỹ thuật thôi thì chưa đủ, mà con còn phải biết rằng con người bao giờ cũng đánh giá bừa bãi ngay khi có cơ hội đầu tiên, cho dù họ chẳng biết gì về điều đó cả. Nếu con luôn để cả thế giới đánh giá mình, con sẽ luôn thất vọng. Con người thích đánh giá người khác mà không nghĩ đến trách nhiệm hay nghiêm túc gì cả. Mọi người đánh những dấu X lên bức tranh đầu tiên của con vì họ không có trách nhiệm gì mà lại cho đó là việc không cần động não. Nhưng khi con đề nghị họ sửa những sơ sót thì không ai làm nữa, vì họ sợ bộc lộ hiểu biết - những thứ mà họ có thể không có. Nên họ quyết định tránh đi là hơn.

Cho nên, những thứ mà con phải vất vả để làm ra được, đừng dễ dàng bị ảnh hưởng bởi đánh giá của người khác. Hãy tự đánh giá mình. Và tất nhiên, cũng đừng bao giờ đánh giá người khác quá dễ dàng.

THA THỨ MÃI MÃI

Lisa ngồi trên sàn với chiếc hộp trước mặt. Cái hộp cũ kỹ đựng một tờ giấy kẻ ô vuông. Và đây là câu chuyện đằng sau những ô vuông...

- Các con phải tha thứ cho anh chị em mình bao nhiêu lần ? Cô giáo trường Chủ Nhật đọc to luôn câu trả lời cho cả lớp nghe : "70 nhân 7 lần !"

Lisa kéo tay Brent - em trai cô:

- Thế là bao nhiêu lần ?

Brent viết số 490 lên góc vở Lisa. Brent nhỏ bé, vai hẹp, tay ngắn, đeo cặp kính quá khổ và tóc rối bù. Nhưng năng khiếu âm nhạc của cậu làm bạn bè ai cũng phục. Cậu học pianô từ năm lên 4, kèn clarinet năm lên 7 và giờ đây cậu đang chinh phục cây đàn Oboa. Lisa chỉ giỏi hơn em trai mình mỗi một thứ : bóng rổ, hai chị em thường chơi bóng rổ sau giờ học. Brent thấp bé lại yếu, nhưng nó không nỡ từ chối vì đó là thú vui duy nhất của Lisa giữa những bảng điểm chỉ toàn yếu với kém của cô.

Sau giờ học, hai chị em lại chạy ra sân bóng rổ. Khi Lisa tấn công, Brent bị khuỷu tay Lisa huých vào cằm. Lisa dễ dàng ghi điểm. Cô hả hê với bàn thắng cho đến khi nhìn thấy Brent ôm cằm.

- Em ôn cả chứ ? Chị lỡ tay thôi mà !

- Không sao, em tha lỗi cho chị - Cậu bé cười - Phải tha thứ 490 lần và lần này là 1, vậy chỉ còn 489 lần nữa thôi nhé !

Lisa cười. Nếu nhớ đến những gì Lisa đã làm với Brent thì hẳn 490 lần đã hết từ lâu lắm.

Hôm sau, 2 chị em chơi bắn tàu trên giấy. Sợ thua, Lisa nhìn trộm giấy của Brent và dễ dàng "chiến thắng".

- Chị ăn gian ! - Brent nhìn Lisa nghi ngờ.

Lisa đỏ mặt :

- Chị xin lỗi !

Được rồi, em tha lỗi - Brent cười khẽ - Thế là chỉ còn 488 lần thôi, phải không?

Sự độ lượng của Brent làm Lisa cảm động. Tối đó, Lisa kẻ một biểu đồ với 490 hình vuông:

- Chúng ta dùng cái này để theo dõi những lần chị sai và em tha lỗi. Mỗi lần như vậy, chị sẽ gạch chéo 1 ô - Miệng nói, tay Lisa đánh dấu 2 ô. Rồi cô bé dán tờ biểu đồ lên tường.

Lisa có rất nhiều cơ hội đánh dấu vào biểu đồ. Mỗi khi nhận ra mình sai, Lisa xin lỗi rất chân thành. Và cứ thế... Ô thứ 211 : Lisa giấu sách Tiếng Anh của Brent và cậu bé bị điểm 0. Ô thứ 394 : Lisa làm mất chìa khoá phòng Brent... Ô thứ 417 : Lisa dùng thuốc tẩy quá nhiều làm hỏng áo Brent... Ô thứ 489 : Lisa mượn xe đạp của Brent và đâm vào gốc cây. Ô 490 : Lisa làm vỡ chiếc cốc hình quả dưa mà Brent rất thích.

- Thế là hết - Lisa tuyên bố - Chị sẽ không có lỗi gì với em nữa đâu.

Brent chỉ cười : "Phải, phải !"

Nhưng rồi vẫn có lần thứ 491. Lúc đó Brent là sinh viên trường nhạc và cậu được cử đi biểu diễn tại đại nhạc hội New York. Niềm mơ ước thành hiện thực.

Người ta gọi điện đến thông báo lịch biểu diễn nhưng Brent không có nhà, Lisa nghe điện : "2h chiều ngày mừng 10 nhé !" Lisa nghĩ mình có thể nhớ được nên cô đã không ghi lại.

- Brent này, khi nào con biểu diễn ? - Mẹ hỏi.

- Con không biết, họ chưa gọi điện báo ạ ! Brent trả lời.

Lisa lặng người, mãi mới lắp bắp:

- Ôi ! Hôm nay ngày mấy rồi ạ ?

- Mười hai, có chuyện gì thế ?

Lisa, bung mắt khóc nức lên:

- Biểu diễn... 2 giờ.... mừng 10.... người ta gọi điện..... tuần trước....

Brent ngồi yên, vẻ mặt nghi ngờ không dám tin vào những gì Lisa nói.

- Có nghĩa là... buổi biểu diễn đã qua rồi ư ? - Brent hỏi.

Lisa gật đầu. Brent ra khỏi phòng, không nói thêm lời nào. Lisa về phòng, ngậm ngùi khóc. Cô đã huỷ hoại giấc mơ của em cô, làm cả gia đình thất vọng. Rồi cô thu xếp đồ đạc, lên bỏ nhà đi ngay đêm hôm đó, để lại một mảnh giấy dặn mọi người yên tâm.

Lisa đến Boston và thuê nhà sống ở ngay đó. Cha mẹ nhiều lần viết thư khuyên nhủ nhưng Lisa không trả lời : " Mình đã làm hại Brent, mình sẽ không bao giờ về nữa". Đó là ý nghĩ trẻ con của cô gái 19 tuổi.

Rất lâu sau, có lần gặp lại người láng giềng cũ : bà Nelson.

- Tôi rất tiếc về chuyện của Brent... - Bà ta mở lời.

Lisa ngạc nhiên :

- Sao ạ ?

Bà Nelson nhanh chóng hiểu rằng Lisa không biết gì. Bà kể cho cô nghe tất cả: xe chạy với tốc độ quá cao, Brent đi cấp cứu, các bác sĩ tận tâm nhưng Brent không qua khỏi. Ngay trưa hôm đó, Lisa quay về nhà. Cô ngồi lặng yên trước chiếc hộp. Cô không thấy tờ biểu đồ ngày xưa kín đặc các gạch chéo mà lại có một tờ giấy lớn:

" Lisa yêu quý,

Em không muốn đếm những lần mình tha thứ, nhưng chị lại cứ muốn làm điều đó. Nếu chị muốn tiếp tục đếm, hãy dùng tấm bản đồ mới em làm cho chị.

Yêu chị,

Brent "

Mặt sau là một tờ biểu đồ giống như Lisa đã làm hồi bé, với rất nhiều ô vuông. Nhưng chỉ có một ô vuông đầu tiên có đánh dấu và bên cạnh là dòng chú thích bằng bút đỏ : "Lần thứ 491 : Tha thứ, mãi mãi !"

Suru tâm

CHIẾC TÚI MÀU NÂU

Sáng nào, trước khi cha đi làm, bé Molly cũng có "nhiệm vụ" đưa cho cha chiếc túi đựng bữa ăn trưa. Nhưng một buổi sáng, ngoài chiếc túi thức ăn, Molly còn đưa thêm cho cha một chiếc túi giấy màu nâu. Cái túi đã rách, và được chắp vá bởi băng dính cùng những chiếc kim gút.

- Cái gì trong cái túi này thế? - Cha của Molly hỏi.

- Bố cứ cầm đi - Molly cười hớn hở.

Không muốn mất thời gian, ông Fulghum - cha của Molly đem theo cả hai cái túi đến sở làm. Sau mấy tiếng đồng hồ làm việc, ông ăn trưa và mở chiếc túi của Molly. Trong đó có ba viên sỏi, một con khủng long gãy đuôi và hai cái giấy gói kẹo.

Ăn trưa xong, ông Fulghum bỏ những đồ ăn thừa và cả những thứ lặt vặt của Molly vào thùng rác. "Con bé toàn giữ những thứ bỏ đi !" - Ông lắc đầu lẩm bẩm.

Tối hôm đó, Molly chạy lẻo đẻo theo cha và hỏi:

- Túi của con đâu, cha ?

- Túi nào ?

- Túi con đưa cha sáng nay ấy !

- Cha để ở quên ở sở rồi !

- Con quên không bỏ thiệp vào - Molly ríu rít - Trong túi là những thứ con thích nhất đấy, con nghĩ cha cũng thích chơi với chúng khi cha làm việc mệt quá ! Cha không làm mất cái túi đấy chứ, cha ?

- Tất nhiên là không - Ông Fulghum cố nói dối - Cha chỉ quên không mang

nó về thôi. Mai cha sẽ lấy về !

Molly mừng rỡ đưa "tấm thiệp" cho cha - đó chỉ là một mảnh giấy gấp làm tư, và trong mảnh giấy có ghi "I love you, Daddy".

Chờ lúc Molly đi ngủ, ông Fulghum vội vã quay trở lại sở làm. Ông sợ người lao công dọn những thùng rác, và ông sẽ không lấy lại được kho báu của Molly.

Ông Fulghum dốc cả thùng rác ra sàn. Ông nhặt con khủng long gãy đuôi lên, đem rửa sạch chỗ dính thức ăn thừa. Cả ba viên sỏi, hai cái giấy gói kẹo, ông cẩn thận bỏ vào chiếc túi giấy màu nâu, dù túi đã bị rách thêm một ít.

Sáng hôm sau, ông Fulghum bảo Molly kể cho ông nghe về những thứ trong chiếc túi. Mất khá nhiều thời gian, vì mỗi thứ đều có những câu chuyện riêng, giống như những bạn của Molly vậy. Như hai cái giấy gói kẹo chính là từ những chiếc gói kẹo sôcôla mà ông mua cho Molly, con khủng long gãy đuôi là quà của cậu bạn hàng xóm tặng Molly hôm sinh nhật..

Tối hôm đó, Molly lại ôm con khủng long gãy đuôi đi ngủ, cùng một với nụ cười.

hoathuytinh

SƠ SÓT HOÀN HẢO

Ông ngoại tôi là thợ mộc. Trong đợt trường tôi quyên góp cho trẻ em mồ côi Trung Quốc, ông đóng các thùng gỗ đựng quần áo chuyển đi. Ông rất hứng thú với công việc này vì tính ông tôi rất thương người.

Nhưng không may, khi về nhà, ông không tìm thấy kính của ông đâu. Suy nghĩ mãi, cuối cùng ông cũng nhận ra điều gì đã xảy ra cho cặp kính của mình. Khi ông đóng thùng, chắc cặp kính đã tuột ra khỏi túi áo và rơi vào bên trong một trong những chiếc thùng - giờ đây đã được niêm phong.

Thế là chiếc kính mới của ông ngoại lên đường sang Trung Quốc ! Ông bức lắm vì ông đã mua cặp kính đó với giá 20 đôla, trong khi gia đình thì nghèo và ông có đến 6 đứa con nhỏ. “Trời đất ơi ! Mình đã bỏ công ra làm giúp người khác. Vậy mà cuối cùng lại thế này đây, chẳng ai giúp được mình ! Ôi – ông nhủ thầm.

Vài tháng sau, ông hiệu trưởng trường trẻ mồ côi ở Trung Quốc – nơi nhận quà quyên góp - được đến thăm trường tôi. Ông hết lời cảm ơn chúng tôi vì quần áo cho trẻ mồ côi. Rồi ông cũng phát biểu:

- Tôi cũng hết sức cảm ơn các bạn vì cặp kính các bạn gửi cho tôi lần trước. Vừa trước đó, chiếc kính cũ của tôi bị vỡ và tôi rất tuyệt vọng vì không thay được tròng kính, do hàng hóa khan hiếm ở đất nước nước tôi vào thời điểm đó. Tôi không nhìn rõ được và thường xuyên nhức đầu. Thế rồi các thùng quần áo các bạn gửi đến và khi mở ra, chúng tôi thấy cặp kính.

Mọi người chăm chú lắng nghe. Ông hiệu trưởng nói tiếp :

- Các bạn ạ, khi tôi thử đeo kính vào, thật may mắn, tôi nhìn mọi vật đều rõ ràng ra, như thể nó được làm riêng cho tôi vậy. Tôi rất biết ơn các bạn về cặp kính.

Mọi người đều vui vì chuyện cặp kính dù ai cũng bối rối : cặp kính không nằm trong danh sách nhưng món quà được gửi đi Trung Quốc. Mọi người

nghĩ rằng ông hiệu trưởng đã nhầm và cặp kính đó là một nhà thờ khác gửi.

Lúc đó, tôi thấy ông ngoại ngồi ở băng ghế sau cùng, kín đáo lau nước mắt.

Ông, một người thợ mộc bình thường, đã nhận ra rằng Tạo Hóa đã cậy nhờ ông một việc đặc biệt, theo một cách đặc biệt nhất.

Có những sự việc chúng ta tưởng như không may xảy ra, nhưng cũng có thể nó được sắp đặt để xảy ra như vậy - sắp đặt một cách có ý nghĩa.

hoathuytinh sưu tầm

KHOẢNH KHẮC VÀ CUỘC SỐNG

Đôi khi có một số người lướt qua cuộc đời bạn và ngay tức khắc bạn nhận ra rằng sự có mặt của họ ý nghĩa như thế nào. Họ đã dạy bạn những bài học, đã giúp bạn nhận ra giá trị của chính mình hoặc trở thành con người mà bạn từng mơ ước. Có lẽ bạn sẽ không biết được những con người này từ đâu đến (bạn cùng phòng, người hàng xóm, vị giáo sư, người bạn mất liên lạc từ lâu hay thậm chí là một người hoàn toàn xa lạ). Nhưng khi bạn thờ ơ với họ, hãy nhớ rằng trong từng khoảnh khắc họ sẽ ảnh hưởng rất sâu sắc đến cuộc đời bạn.

Ban đầu sự việc xảy ra trông có vẻ kinh khủng, đau khổ và bất công, nhưng khi lấy tấm gương của cuộc đời ra để đối chiếu, bạn sẽ hiểu được là nếu không có những giây phút ấy để bạn vượt qua mọi khó khăn thì bạn khó có thể thấy được tài năng, sức mạnh, ý chí và tấm lòng của bạn. Mọi việc đều diễn ra có chủ đích mà không có gì gọi là tình cờ hay may rủi cả. Bệnh tật, tổn thương trong tình yêu, giây phút tuyệt vời nhất của cuộc sống bị đánh cắp hoặc mọi thứ ngu ngốc khác đã xảy đến với bạn, hãy nhớ rằng đó là bài học quý giá. Nếu không có nó cuộc đời này chỉ là một lối đi thẳng tắp, một con đường mà không hề có đích đến cũng như bạn sống từng ngày mà không hề ước mơ. Thật sự con đường đó rất an toàn và dễ chịu, nhưng sẽ rất nhàm chán và vô nghĩa.

Những người bạn gặp sẽ ảnh hưởng đến đến cuộc đời bạn. Thành công hay thất bại, thậm chí là những kinh nghiệm tồi tệ nhất cũng chính là bài học đáng giá nhất, sẽ giúp bạn nhận ra được giá trị của chính mình. Nếu có ai đó làm tổn thương bạn, phản bội bạn hay lợi dụng tấm lòng của bạn, hãy tha thứ cho họ bởi vì chính họ đã giúp bạn nhận ra được ý nghĩa của sự chân thật và hơn nữa, bạn biết rộng mở tấm lòng với ai đó. Nhưng nếu có ai thương yêu bạn chân thành, hãy yêu thương họ một cách vô điều kiện, không chỉ đơn thuần là họ đã yêu bạn mà họ đang dạy bạn cách để yêu .

Hãy trân trọng khoảnh khắc và hãy ghi nhớ từng khoảnh khắc những cái mà sau này bạn không còn có cơ hội để trải qua nữa. Tiếp xúc với những người mà bạn chưa từng nói chuyện, và biết lắng nghe. Hãy để trái tim biết yêu

thương người khác. Bầu trời cao vời vợi vì thế hãy ngẩng đầu nhìn lên, tự tin vào bản thân. Hãy lắng nghe nhịp đập của trái tim mình : "*Bạn là một cá nhân tuyệt vời. Tự tin lên và trân trọng bản thân bạn, vì nếu bạn không tin bạn thì ai sẽ làm điều ấy?*"

Hãy sở hữu cuộc sống của bạn và đừng bao giờ hối tiếc về lối sống ấy. Nếu bạn thương yêu ai đó thì hãy nói cho họ biết, dù rằng sẽ bị từ chối nhưng nó có thể làm cho một trái tim tan nát có thể đập trở lại.

hoathuytinh sưu tầm

MỘT BỨC TRANH ĐẸP

Có một anh chàng họa sĩ từ lâu ôm ấp ước mơ để lại cho hậu thế một tuyệt tác. Và rồi một ngày kia chàng bắt tay vào việc. ỹế tránh sự ồn ào náo nhiệt của cuộc sống thường nhật, chàng dựng một khung vẽ rộng 30 mét vuông trên sân thượng một tòa nhà cao tầng lộng gió. Người họa sĩ làm việc miệt mài suốt nửa năm. Chàng say mê bức họa tới mức quên ăn quên ngủ. Khi bức tranh hoàn thành, nó sẽ đưa tên tuổi của chàng sống mãi với thời gian.

Một buổi sáng nọ, như thường lệ, chàng họa sĩ tiếp tục hoàn chỉnh những nét cọ trước sự trầm trồ của hàng chục du khách tham quan. Tuy nhiên sự có mặt của đám đông không hề ảnh hưởng tới họa sĩ. Chìm đắm trong cơn say mê điên dại, chàng ngây người nhìn ngắm thành quả lao động sáng tạo của mình. Cứ thế, chàng từ từ lùi ra xa để chiêm ngưỡng bức tranh mà không biết rằng mình đang tiến tới mép sân thượng. Trong số hàng chục người khách tham quan đang bị bức tranh hút hồn, chỉ có vài người phát hiện ra mối nguy hiểm đang chờ đón người họa sĩ: chỉ lùi một bước nữa là chàng sẽ rơi tòm xuống khoảng trống mênh mông cao cả trăm mét. Tuy nhiên, không ai có can đảm lên tiếng vì biết rằng một lời cảnh báo có thể sẽ khiến người họa sĩ giật mình ngã xuống vực thẳm.

Một sự im lặng khủng khiếp ngự trị trong không gian. Bất chợt một người đàn ông tiến tới giá vẽ. Ông ta chớp lấy một cây cọ nhúng nó vào hộp màu và bôi nguệch ngoạc lên bức tranh. Một sự hoàn mỹ tuyệt vời đã bị phá hủy. Người họa sĩ nổi giận, anh ta gầm lên đùng đùng lao tới bức vẽ, giật cây cọ từ tay người đàn ông nọ. Chưa hả giận, người họa sĩ vung tay định đập cho người đàn ông nọ một trận. Tuy nhiên, hàng chục người xung quanh cũng đã kịp lao tới, giữ lấy người họa sĩ và giải thích cho anh ta hiểu tình thế. Rồi một vị cao niên tóc bạc phơ đến bên chàng họa sĩ và nhẹ nhàng nói: "Trong cuộc đời, chúng ta thường mãi mê phác ra những bức tranh vẽ tương lai. Tuy rằng bức tranh đó có thể rất đẹp, rất quyến rũ nhưng chính sự quyến rũ, mê hoặc về những điều sắp tới đó thường khiến chúng ta không để ý tới những mối hiểm họa gần kề, thậm chí là ngay dưới chân mình".

Vậy nên, nếu như có ai đó bôi bẩn, làm hỏng bức tranh về tương lai mà ta dày công tô vẽ, xin bạn chớ nóng vội mà oán giận. Trước tiên hãy xem lại hoàn cảnh thực tại của chính mình. Biết đâu một vực thẳm đang há miệng chờ đón ngay dưới chân bạn.

Hoathuytinh